

Glasnik MIRA

Godište IX. • broj 6 • Međugorje • lipanj 2014. • cijena 2,5 KM /10 kn

*33. obljetnica ukazanja
Kraljice Mira*

Draga djeco!

Molite i budite svjesni da ste bez Boga zemlja. Zato, okrenite svoje misli i srce Bogu i molitvi. Uzdajte se u Njegovu ljubav. U Božjem duhu vi ste, dječice, svi pozvani da budete svjedoci. Vi ste dragocjeni i ja vas pozivam, dječice, na svetost, na život vječni. Zato, budite svjesni da je ovaj život prolazan. Ja vas ljubim i pozivam na novi život obraćenja.

Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu.

25. svibnja 2014.

Iz sadržaja

Poruka za sadašnji trenutak
Pascalova oklada
fra Ivan Dugandžić

33. obljetnica ukazanja Kraljice Mira
Kratka povijest Gospinih ukazanja u Međugorju
fra Ljudevit Rupčić

33. obljetnica ukazanja
Međugorje je postalo pravo pravcato čudo
fra Petar Ljubičić

33. obljetnica ukazanja
Ti učini što možeš učiniti
fra Marinko Šakota

Razgovor
Gospa nas poziva da vratimo molitvu u svoje obitelji (1. dio)
Priredila Huanita Dragičević

Iz života Crkve
A evo vam znaka: Naći ćete Dijete povijeno u pelene...
Papa Franjo

Promišljanje

Biblijska promišljanja o štovanju Srca Isusova

Srce Isusovo, Kralju i središte sviju srdaca

Mnogi naši pobožni vjernici, poglavito oni srednje životne dobi, naše majke i bake, obavljaju pobožnost devet prvih petaka u mjesecu. Posvećuju sebe, svoje obitelji i svoju djecu Presvetomu Srcu Isusovu. Živimo u sekularnome društvu koje na sve strane govori o ljubavi i srcu, a religiju, kao i pobožnosti, gura među privatne stvari.

fra Tomislav Pervan

Svakomu je slobodno vjerovati što hoće i u koga hoće: u bogove i božanstva, u Isusa, Muhameda, Mojsija... ili, pak, u tehnička dostignuća suvremenoga čovjeka. Na Zapadu su crkve prazne (a prazne su i naše u Primorju), s bogomoljama se licitira, stavlja se na dražbu, pretvaraju u luksuzne restorane, prodajne centre, a nerijetko i u disko-klubove. Može to nekome izgledati neobično ili ga navesti na pomisao da suvremeni čovjek više ne vjeruje. Suvremeni čovjek ne da ne vjeruje, nego vjeruje u sve i svašta. Davno je veliki obraćenik Chesterton rekao da kad ljudi prestanu vjerovati u Boga, ne prestaju načelno vjerovati, nego počinju vjerovati u sve i svašta. I tu se otvara prostor kojekakvim prorocima i vidovnjacima, guruima i šamanima, nadriliječnicima i nadriučiteljima, kojih i danas imamo na sve strane. Stoga su posljednji pape naglašavali teme-

Fotografiju na naslovnici snimila Lidija Paris

GLASNIK MIRA | Utemeljitelj i nakladnik: Informativni centar MIR Međugorje | Glavni urednik: Krešimir Šego | Lektor i korektor: Zdenka Leženić | Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266 Međugorje, BiH | Tel.: 00 387 36 650 200; 653 327 | Faks: 00 387 36 651 300 | Služba pretplate: 00 387 36 653 342 | E-mail: glasnikmira@medjugorje.hr | Internet: www.medjugorje.hr
Grafičko oblikovanje: Shift, Mostar | Tisak: Fram-Ziral, Mostar | List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006. | Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATA PRETPLATE: Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352 | **Iz Hrvatske u HRK:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Špišitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22 | **Iz Njemačke u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300 | **Iz Švicarske u CHF:** Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (za Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2 | **Iz svih europskih zemalja u eurima:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG, Kontonummer: 2155044 (za Glasnik mira), BLZ: 75090300, BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044 | **Za sve valute iz drugih zemalja:** Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221

ljito poznavanje vjerskih istina i sadržaja dok se na vjeronauku redovito govorilo o načinu i metodama kako posredovati u prenošenju nešto vjerskoga znanja. Sadržaj vjerovanja značajniji je od metoda i načina kako se vjerske istine nude i izlažu. Danas posvuda imamo proroke apokalipse, globalnoga zatopljenja ili zahladnjenja, stvara se raspoloženje propasti, imamo bogoslužja nevjernika koji se udružuju u vjerovanju u smak svijeta ili pak oživljavanje staroga poganstva, drušidkih i inih obreda (primjerice, Stonehanga u Engleskoj).

Stoga nam se vrijedi okrenuti izvornim kršćanskim i katoličkim vrijednostima, bogoslužju i pobožnostima. Jedna od tih je i pobožnost Srcu Isusovu. A upravo je mjesec lipanj onaj mjesec u kome imamo svetkovinu Srca Isusova i Marijina. Litanije Srca Isusova bremenite su biblijskim slikama i jedan od zaziva glasi: *Srce Isusovo, Kralju i središte svijeta! Zaziv kao takav sve nas zajedno povezuje u jedno jedino Srce, središnje i Kraljevo*. Latinski izričaj *con-cors, con-cordia* prevodimo sa *sloga*, a zapravo je to znamen zajedništva srdaca. Ponajprije nam treba biti jasno da u biblijskome mišljenju nikada nije riječ o pukim izljevima osjećaja, o sentimentima, nego je srce središte čovjekova bića, njegove *personalne egzistencije*.

Riječ *persona* dolazi od *per-sonare*, što znači *odzvanjati*. Upravo se u srcu događa odzvanjanje, ono ga zamjećuje i čovjek odgovara svojim bićem, svojim srcem. *Ne boj se, otkupio sam te! Imenom sam te tvojim zazvao! Moj si!* – veli Gospodin (Iz 43, 1), Bog koji nas je stvorio, koji nas je načinio. Bog zbori, dovikuje, i u čovjekovu srcu taj zov odzvanja. Čovjekovo srce postaje otvoreno uho, a Novi zavjet govori o *očima srca*, o *posluhu istini*; Gospodin od nas traži otvorene uši da bismo čuli jeku tih riječi, tih osobnih i posvojenih zamjenica: *ja, ti, tebe, moj*. U korijenju riječi *zamjenica* imamo *zamjenu, smjenu*. Sve se događa na krajnje osoban način, svatko je imenovan vlastitim, posebnim imenom. I taj se zov upućuje stalno, danomice, svako jutro budi na novi život: *Svako jutro on mi uši otvara, da ga slušam kao učenici* (usp. Iz 50, 4). Na nama je da prihvatimo taj zov i da mu se otvorimo: *Gospodin Bog uši mi otvori! Ne protivih se niti uzmicah!* (Iz 50,5) Ono *personare* (odzvanjanje, prodiranje) događa se samo kad se otvore zasuni srca, kad se čuje glas (usp. Otk 3, 20; Pj 5, 2-6: *Dok spavam, srce moje bdije*).

Pritom se ne ostaje samo kod zova ili kucanja. Do dvogovora dolazi kada riječ probije „membranu“, opnu čovjekova (sl)uha, kad se razumije. Prisjetimo se, zmiije nemaju ušiju, ali zato imaju oštar, šiljat jezik koji paluca; ona je lukava, prepredena, šulja se, (biblijski)

Glas koji zove, riječ koja kuca probija opnu čovjekova (sl)uha kad ju razumijemo. Spas iz svijeta ništavila moguć je samo otvaranjem ušiju, u predanju vlastita bića kao žrtve u posluhu.

dolazi *niotkuda*, i (za)vodi u ništavilo, grijeh i smrt. Spas iz toga svijeta ništavila događa se otvaranjem ušiju, u predanju vlastita bića kao žrtve u posluhu (usp. Ps 40: *Žrtve ni prinosi ne mile ti se, nego si mi uši usadio i otvorio*; Heb 5, 8; 10, 5-10). To *pretvoriti se u uho* jest ono *novu srce od mesa* otkupljena čovjeka, o čemu govori prorok Ezekijel, a i Pavao u Drugoj poslanici Korinćanima. Toliko o biblijskom značenju srca i ušiju koje su napete kao strune harfe dok slušaju Božju riječ, pa i kad čovjek sniva.

Kad govorimo o *Kralju svijeta*, moramo isključiti osjećajnost, sentimentalnost ili romantiku vezanu uz kraljeve i kraljevstvo. U Bibliji je uloga i ovlast svakoga kralja štiti obespravljen, sirote i udovice. Jedino to njegovu moć i ovlasti čini plemenitom i ulijeva ljudima odanost i povjerenje. Suodnos milosti i moći jest tematika mnogih drama i promišljanja, u pravilu rijetko ostvarena, ali je to cilj biblijskoga poimanja kralja. Kralj je po svome pomazanju središte vlasti, moći, ali i naroda, on je srce svega naroda. To će reći da hijerarhijskoj strukturi vlasti i

moći izvana, odnosno odozgora, pridolazi nutarnji odnos srdaca. Od toga se izvodi i riječ *konkordancija*, odgovarajuća usklađenost srdaca (*concordare*, korijen je riječi *konkordat*) te osposobljenost i čovjekova nesvesna žudnja da shvati i razumije zov Božjega srca. Kralj, kao moćan stvaratelj i svedržitelj, ovlašten je *koordinirati*, on je istodobno i ona nutarnja jezgra, ono na što je smjerao Augustin govoreći da je Bog bliži meni nego ja sam sebi (*Deus interior intimo meo*), da me iznutra želi osloviti, privući u sebe, uključiti u svoj krvotok. Dok Bog moćnom rukom i snažnom mišicom izvodi svoj narod iz egipatskoga ropstva sklapajući s njime savez (Jer 31, 32), koji su oni razvrgnuli premda je on Gospodar i Bog njihov, dotle se u ovo sadašnje vrijeme, u istome slijedu misli govori o Novome savezu, u nutarnjoj usklađenosti Božje volje i ljudskoga srca, tako da će on biti uistinu Bog njihov, a oni (i pojedinci i cijeli narod) ponovno njegov narod. Svatko će imati nutarnju spoznaju Boga i iz te će se spoznaje roditi novi narod Božji. To se obistinilo u Novome zavjetu na primjeru Isusa

Krista koji je provodio „individualnu terapiju“, uzimao pojedince, njih rađao u Duhu i od njih stvarao novi Izrael.

Zanimljivo je da se to Jeremijino poglavlje otvara Božjom utjehom Efrajimu, gdje se Bog obraća riječima: „Iz daljine mu se Jahve ukaza: ‘Ljubavlju vječnom ljubim te, zato ti sačuvalah milost’...“ (Jer 31, 3) O toj privlačnosti, o ljubavi i milosti čitamo i u Ivanovu evanđelju, u šestom i dvanaestom poglavlju, zatim o izvlačenju mreže pune riba u 21. poglavlju, gdje nas Uskrsli čeka na obali, a sve je znamen konačna otkupljenja. O toj premreženosti i umreženosti Gospodin govori i u Matejevu evanđelju kada govori o *dvoici ili trojici u Njegovo ime okupljenih, sabranih, koji mole skladno, jednoglasno za bilo što, i to će im podariti Otac koji je na nebesima* (u izvorniku stoji *symfonesousin* – od čega je izvedena i naša riječ simfonija). Tu je riječ o „umreženju“ oko jednoga Srca, o „simfoniji“ s jednim Srcem.

Što znači „umrežavanje“ oko jednoga Srca, oko *Kralja i središta svijeta*? Da bismo to bolje razumjeli, možemo se poslužiti iz danas gotovo neotuđiva interneta iz naših života i stanova, naime, *world wide web*. Umreženje svih digitalnih podataka koji su pohranjeni u raznim *serverima* diljem svijeta koje možemo, ovisno o dostupnosti, s bilo kojega kraja svijeta pozvati u svoje računalo koje, također, ima svoju jezgru, svoje srce (*core* – i tu je negdje *cor srce*). Ne želimo govoriti o zamkama in-

Ne boj se, otkupio sam te! Imenom sam te tvojim zazvao! Moj si! – danomice zaziva Gospodin. Taj nas zov jutrom budi, otvara nam uši da ga slušamo kao učenici... Na nama je da mu se otvorimo, da mu se ne protivimo, da skinemo zasune sa svojih srdaca.

terneta, premda je znakovito da ono trostrukom, u hebrejskome alfabetu *vau*, daje znamenku 666 jer je brojčana vrijednost slova *vau* u hebrejskom šest. Sveti nam Ivan poručuje (1 Iv 2, 16) da ne ljubimo svijet ni ono što je od svijeta, jer ništa što je u svijetu ne potječe od Oca, nego od svijeta: požuda očiju, požuda tijela, oholost života. Upravo se na internetu odvijaju i sklapaju poslovi u bilijunima dolara kao što je trgovina oružjem i drogom, zatim prostitucija, pornografija... Sve su to stvari ovoga svijeta koje dominiraju na internetu. Posljednje su pape naglašavale značenje evangelizacije putem interneta. Onaj tko želi, može otvoriti i dobre, pozitivne stranice koje se *umrežuju* oko jednoga Kralja i središta svijeta.

Sve treba prerasti u osoban poziv, apel vlastitu srcu, vlastitoj odgovornosti i nutarnjoj spremnosti da se uključimo u ono predanje koje vodi iz svijeta rasijanosti i nemira u svijet istine i sabranosti. Toj velikoj mreži digitaliziranih podataka manjka ne samo vanjski, kraljevski poredak i sustav nego poglavito i nutarnje središte. Prisjetimo se da i riječ *universum*, koja se danas posvuda rabi u raznim inačicama, izvorno smjera prema Jednome, *uni-versum*, okrenuta je prema Jednome, prema Kristu, koji je omega povijesti, svijeta i svemira. Svijetu koji nam nudi internet, svijetu plitkih i površnih informacija, preplavljenju slikama, reklamama i mnoštvom informacija manjka središnja nit i misao, usredotočenost. Davno je rekao nobelovac Solženjicin: *Za Staljinove strahovlade jezik je postao mješavinom i kašom nerazumljivih riječi i gomilom laži – kloaka koja je strahovito zaudarala valjajući se ruskom zemljom...*

Na pitanje što bi kao prvo učinio kad bi mu bila povjerena uloga da vodi zemlju, Konfucije je odgovorio: *Najprije bih poboljšao primjenu i uporabu jezika*. A da bi to potkrijepio, rekao je: *Ne slaže li se riječ s riječju, onda se nije mislilo ono što je rečeno. I kad ono što je rečeno nije ono na što se mislilo, što je bilo u nakani, nemoguće je da išta uspije. I tako se kvare običaji, čudoređe i umjetnosti. Iskvaruje li se čudoređe i umjetnosti, ni pravda ne će suditi pravo. Ne sudi li pak pravda pravo, puk ne zna kamo bi s rukama i nogama. Stoga pazite budno da riječi*

„*štimažu*“, da se *podudaraju s onim što se izriče. To je najbitnije od svega*.

Kad sam bio dječak, tamo krajem pedesetih godina, rijetko sam imao sreću otići u kino, pogledati koji američki film i sl. Redovito se prije prikazivanja filma davao nekakav tjedni ili mjesečni pregled bitnih vijesti iz zemlje i svijeta. To bijaše nešto kao televizija bez televizije. Sve što se nudilo već bijaše prošlost, ali za nas nešto kao *vremeplov*. Znalac ljudske duše i suvremenoga svijeta, veliki odgojitelj i teolog R. Guardini reče: *Što smo vidjeli? Ništa! Naprotiv, imamo zaborav gledanja! A što želi biblijski čovjek? Odgovor daje psalmist: „Otvori oči moje da promatram čudesa Zakona tvojega!“ (Ps 119, 18) Dade se to povezati s onim gore o otvaranju ušiju. Svijet nam govori i tako nam se otvara, otvara nam se svijet govora i jezika. Svijet ima svoj jezik. Srce svijeta govori našem srcu. Blaženi kardinal Newman uzeo je za svoju krilaticu: *Cor ad cor loquitur*. Srce govori srcu. Sve ostaje običan provizorij nismo li uključeni u zajedništvu odnosa sa svojim zajedničkim Kraljem i središtem svijeta. Savršena *konkordancija* sa Srcem Isusovim i Srcem Marijinim.*

Otkrivati svijet novim očima prvenstvena je zadaća ovoga trenutka. Svijet gubi svoj smjer. Apostol poručuje: „Iskupljuje vrijeme, dani su zli!“ (Ef 5, 16) Također, u *Poslanici Kološanima* (4, 5) poručuje: „Mudro se vladajte prema onima koji su vani: Iskupljuje sadašnju priliku!“ (u izvorniku: *kairos*). To „iskupljivanje“ može se dogoditi samo cijelom našega otkupljenja, krvlju koja izvire i otvorena Srca Isusova, znamenom predanja života kao žrtve prinostnice za spas svijeta, Isusa – koji bijaše cijeloga života u dosluhu s Ocem, prema Ocu okrenuto uho. Ne želimo li nestati u kaos ovoga svijeta, moramo se usredotočiti i uteći Kralju svojih srdaca. Treba se otvoriti Isusu prijatelju svih ljudi, bez razlike, napose onih rubnih jer njima je u životu i duši najteže. Iskustvo je to svakoga pravoga ispovjednika. Isus čeka sve, bez razlike, i daleke i blize. Svaki trenutak može i nama postati spasonosan *kairos* u koji unosimo posve novu kvalitetu života i smisla.

Nebo i(li) zemlja

Pascalova oklada

Nema tih dokaza kojima bi se nekoga moglo uvjeriti u postojanje Boga. Čovjek se za Boga može samo odlučiti, pri čemu srce stoji ispred razuma, ali ga ne isključuje. Vjernik ima svoje razumske razloge zašto vjeruje, kao što i nevjernik ima razloge zašto ne vjeruje.

fra Ivan Dugandžić

Ne znam zašto, ali otkako sam pročitao najnoviju Gospinu poruku, neodoljivo mi se nametnula usporedba s čuvenom Pascalovom okladom. Mislim da je to stoga što su već u prvoj rečenici Bog i ovozemaljska stvarnost prikazani u svojoj isključivosti: „Draga dječo! Molite i budite svjesni da ste bez Boga zemlja.“ (25. V. 2014.)

S druge strane, samo nekoliko dana prije toga u dnevnom je tisku objavljen razgovor s nekolicinom poznatih hrvatskih intelektualaca o vjeri u Boga. Bio sam nemalo iznenađen lakoćom iznošenja razloga za vlastito neprihvatanje Boga ili, blaže rečeno, za njihov agnosticizam. Kao da je u pitanju neka banalna stvar, a ne pitanje o životu i smrti. To bi mogao biti drugi razlog zašto me ova poruka asocirala na Pascalovu okladu.

O kakvoj je okladi riječ? U svom glavnom djelu *Misli* (br. 233), kršćanski mislilac i znanstvenik Blaise Pascal između ostaloga razmišlja i o razlozima vjerovanja, odnosno nevjerovanja u Boga. Njemu je jasno da nema tih dokaza kojima bi se nekoga moglo uvjeriti u postojanje Boga pa on to i ne pokušava. Čovjek se za Boga može samo odlučiti, pri čemu srce ima prednost pred razumom, što ne znači da je razum isključen. Vjernik ima svoje razumske razloge zašto vjeruje, kao što i nevjernik ima razloge zašto ne vjeruje. Pascal se samo pita jesu li bolji razlozi vjernika za njegovu vjeru ili nevjernika za nevjeru.

Dakle, kršćanin i nevjernik kao da se klade u vječnost, a ulog oklade je ni manje ni više nego život vječni. Ako ne postoji Bog i život vječni, vjernik je izgubio okladu, a ako postoji, izgubio je nevjernik. No gubitak za vjernika nije velik, tek nešto prolaznih užitaka kojih se zbog svoje vjere odrekao. U protivnu slučaju, ako Bog postoji, vjernik je veliki dobitnik, kao što je nevjernik u tom slučaju veliki gubitnik, jer u oba slučaja u pitanju je život vječni. Poučak iz te Paskalo-

ve oklade mogao bi glasiti da je uvijek bolje kladiti se na veliki dobitak, uz neznatnu mogućnost gubitka, nego na mali dobitak, uz rizik velikoga gubitka.

Pitanje Gospe i njezinih poruka

S obzirom na strukturu mišljenja sve što je rečeno o odnosu vjere i nevjere u Boga vrijedi i za prihvaćanje ili neprihvatanje Gospe i njezinih poruka. Razumije se da ničije spasenje ne ovisi o prihvaćanju ili neprihvatanju privatnih objava. Ovdje uspoređujemo samo strukturu razmišljanja. Ako pođemo od općeprihvaćena mišljenja teologa da privatne objave mogu dati značajan doprinos u obnovi vjerskoga života u Crkvi, onda i ovdje vrijedi Pascalova oklada, odnosno bolji ili lošiji razlozi onih koji ih pri-

hvaćaju ili ne prihvaćaju, štoviše omalovažavaju.

Nakon trideset i tri godine međugorskih događaja svi oni koji ih prihvaćaju kao autentične i te kako imaju svoje valjane razloge za to. U Kraljici Mira, o kojoj svjedoče vidio-ci, oni prepoznaju Gospinu proročku ulogu u Crkvi, što najbolje potvrđuju njezine poruke. U svojoj jednostavnosti i životnoj usmjerenosti te su poruke vjeran odjek biblijske poruke spasenja i odgovor na zabrinjavajuće znakove vremena u Crkvi i svijetu. Ako su milijuni u njima našli put k Bogu, vratili se molitvi i sakramentalnome životu te našli svoj duševan mir, zar to nije dovoljan razlog opravdanosti njihova prihvaćanja? Zar oni već time nisu dobili okladu u odnosu na one koji sve izruguju?

A stvaran razlog zašto su Gospa, njezine poruke i vidio-ci, kao i oni koji prihvaćaju poruke uvijek iznova izvrnuti podsmijehu može biti samo u podsmijehivačima, točnije u njihovoj nesigurnosti u vlastitu okladu. A svi oni koji su, zahvaljujući Gospinim porukama, promijenili i duhovno obogatili svoj život, mogu sebe prepoznati u apostolovim riječima, već davno upućenima prvim kršćanima: „Pa tko će vam nauditi ako budete zaneseni za dobro? Štoviše, blago vama ako biste i trpjeli zbog pravednosti! ‘Nemojte se od njihove prijetnje ni zastrašiti ni zbuniti!’ Naprotiv, štujte u svojim srcima Krista kao Gospodina, uvijek spremni na odgovor svakomu tko vam zatraži razlog nade koja je u vama.“ (1 Pt 3, 13-15).

Svijet bez Boga – svijet bez nade

Iz apostolove riječi zaključujemo da su prvi kršćani u beznađu poganskoga svijeta svojim životom utjelovljivali nadu. A jedan od gorućih problema današnjega svijeta upravo je u budućnosti bez nade. Beznađe je danas poprimilo široke razmjere, a i među kršćanima je sve manje ljudi kojima se na licu čita radost i nada, koji bi mogli dati povod drugima da ih pitaju za razloge te nade. Prema Novome zavjetu taj je razlog uvijek u vjernikovoj čvrstoj ukorijenjenosti u Bogu. Obratujući se slabima i jakima u vjeri u rimskoj kršćanskoj zajednici, Pavao ih podsjeća da je

Kristova žrtva temelj jedinstva svih vjernika, da bi sve to popratio snažnom blagoslovnim molitvom za njih: „A Bog, izvor nade, neka vam dadne potpunu radost i mir u vjeri da napređujete u nadi snagom Duha Svetoga.“ (Rim 15, 13) Već u svojoj najstarijoj poslanici on uvjerava malu zajednicu vjernika u Solunu da se trajno sjeća „pred Bogom, našim Ocem, vaše djelotvorne vjere, požrtvovne ljubavi i postojane nade u Gospodina našega Isusa Krista“ (1 Sol 1,3).

U tom kontekstu treba shvatiti Gospinu pomalo neobičnu formulaciju: „Draga dječo! Molite i budite svjesni da ste bez Boga zemlja.“ Može netko s podsmijehom pitati: Kakva zemlja? Kako će ljudi biti zemlja? Ponajprije, u tim riječima prepoznamo suptilnost: na jednoj je strani Bog i duhovna stvarnost, a na drugoj čovjek bez Boga sa svojom zemaljskom stvarnošću. Novi zavjet ne poznaje stvaran gnostički dualizam koji isključuje svaku povezanost između duha i materije, ovostranosti i onostranosti, već je uvijek riječ o dualizmu odluke. Čovjek se može odlučiti za jedno ili drugo. U tom smislu Isus predbacuje Židovima njihovo odbijanje da ga prihvate i naziva ih zemaljskim: „Tko dolazi odozgo, on je iznad svijeta; tko je sa zemlje, on je zemaljski i zemaljski govori. Tko dolazi s neba, on je iznad svijeta! On svjedoči za ono što je vidio i čuo, a nitko ne prima njegovu svjedočanstva.“ (Iv 3, 31sl)

Čitav kršćaninov život protječe u ustrajnom prevladavanju te čisto zemaljske stvarnosti i urastanju u nebesku prema kojoj se načelno odredio i vjerom i krštenjem. U tom smislu apostol poziva Kološane: „Usmrtite, dakle, ono što je u vašem tijelu zemaljsko: bludnost, nečistoću, požudu, zle želje i lakomstvo – to je idolopoklonstvo.“ (Kol 3, 5)

Sv. Jakov također upozorava da zla djela nisu plod nebeske, nego zemaljske mudrosti za koju kaže: „Ta, naime, mudrost ne dolazi odozgo, već je ona zemaljska, ljudska, đavoljska.“ (Jak 3, 15) Tim riječima ne treba ništa ni dodati ni oduzeti jer su i danas jednako aktualne kao i onda.

Svijetu su potrebni svjedoci svetosti

Središte Gospine poruke predstavlja podsjećanje da smo pozvani biti svjedocima, uz istodoban poziv „na svetost, na život vječni“ ne zaboravljajući pritom „da je ovaj život prolazan“. Zar treba uopće govoriti o aktualnosti ovih riječi u svijetu u kojemu ogroman broj ljudi živi samo za sadašnji trenutak života? Oni ne vjeruju ni u kakav život vječni, a svaku pomisao na prolaznost žele odagnati iz svojih razmišljanja. Kršćani bi svojim životom trebali biti živa kritika takva svijeta, ali nisu, jer njihov život nema snagu svjedočenja.

Bez obzira na to što su apostoli bili prvi i glavni svjedoci vjere, svjedočenje nije ograničeno samo na njih. Prvi kršćani bili su svjesni da je svaki od njih svjedok.

Još prije više od dvadeset godina poznati njemački teolog i biskup, kasnije i kardinal Karl Lehmann bio je vrlo jasan u pogledu uloge i potrebe svjedoka vjere: „Svjedok i svojom riječi i cijelim svojim životom javno i vjerodostojno svjedoči da je Bog govorio i djelovao. Bez ljudskog svjedočenja vjere nema pristupa ni Bogu Isusa Krista, a nije moguće ni daljnje prenošenje vjere.“ Danas, dvadeset godina poslije, stanje u Europi potvrđuje istinitost tih riječi i još jače vapi za svjedocima vjere.

Potreba svjedočenja sadržana je u Isusovu poslanju učenika. Oni nisu poslani da samo vjerno dalje prenose ono što su čuli od Isusa, nego da budu svjedocima svega što se s njim dogodilo. Nakon što ih je kratko podsjetio na sve što im je govorio, što o njemu piše u Mojsijevu zakonu, u Prorocima i Psalmima o njegovoj smrti, ali i o uskrsnuću, uskrsli Gospodin zaključuje: „Vi ste svjedoci toga.“ (Lk 24, 48) S obzirom na to da je svjedočenje moguće samo snagom Duha Svetoga, istodobno im zapovijeda: „A vi ostanite u gradu dok se ne obučete u silu odozgo!“ (Lk 24, 49)

Započinjući svoje drugo djelo, Djela apostolska, svojevrsnu povijest prve Crkve, Luka ponovno podsjeća na to Isusovo obećanje: „Ali, primit ćete snagu pošto Duh Sveti dođe na vas, pa ćete mi biti svjedoci u Jeruzalemu, u svojoj Judeji, u Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Dj 1, 8) Sve ono što se poslije toga događalo, dinamičan rast Crkve od Jeruzalema do kraja zemlje, djelo je Duha Svetoga po svjedocima vjere u uskrsloga Gospodina.

Bez obzira na to što su apostoli bili prvi i glavni svjedoci vjere, svjedočenje nije ograničeno samo na njih. Prvi kršćani bili su svjesni da je svaki od njih svjedok. Sveti Pavao, pišući kršćanskoj zajednici u Rimu, poručuje da nije dovoljno samo vjerovati, nego vjeru i javno svjedočiti: „Ako ustima svojim priznaš Isusa Gospodina i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrsio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost, a priznanje ustâ spasenje.“ (Rim 10, 9sl) Kao da želi reći da se vjerom, doduše, postiže opravdanje, ali se spašavamo zajedno s drugima kojima smo svjedočili vjeru.

Snimila Lidija Paris

Kratka povijest Gospinih ukazanja u Međugorju

Prošle su trideset i tri godine, a za mještane i vjernike Bijakovića, Međugorja i susjednih župa, kao i za prve hodočasnike, kao da je bilo jučer. Tog 24. lipnja 1981., na svetkovinu sv. Ivana Krstitelja, šestero je djece u Podbrdu vidjelo Gospu. Taj je događaj korjenito promijenio ne samo župu nego i cijeli vjernički svijet. Župljani od prvoga dana prihvaćaju Gospine poruke o miru i vjeri, pozive na molitvu, post i obraćenje, a uskoro im se pridružuju i prvi hodočasnici. Da bismo se prisjetili prvih dana, donosimo tekst profesora teologije i prevoditelja Biblije dr. fra Ljudevita Rupčića u kojemu donosi kratku povijest ukazanja.

fra Ljudevit Rupčić

U Međugorju (Čitluk, Bosna i Hercegovina) već dulje vrijeme šestero vjerodostojnih svjedoka pod prisegom uporno svjedoči da im se, počevši od 24. lipnja 1981. do danas, gotovo svakodnevno ukazuje Blažena Djevica Marija, odnosno Gospa, kako ju ovdje narod zove od milja.

Prvi dan

Spomenutog dana oko 18 sati djeca: Ivanka Ivanković, Mirjana Dragičević, Vicka Ivanković, Ivan Dragičević, Ivan Ivanković i Milka Pavlović vidjeli su na predjelu zvanu Podbrdo (na brdu zvanu Crnica) divnu mladu ženu s djetetom u naručju. Tada im ona nije ništa rekla, nego je samo rukom davala znak da joj se približe. Ali oni, iznenađeni i prestrašeni, nisu joj pristupili bliže iako su odmah pomislili da je to Gospa.

Drugi dan

Drugoga dana, 25. lipnja 1981., djeca su, po dogovoru, opet u isto vrijeme pošla prema mjestu gdje im se prethodnog dana ukazala Gospa nadajući se da će je opet vidjeti. I odjednom je bljesnulo svjetlo. Djeca su s njim ugledala i Gospu, ali bez djeteta u rukama. Bila je neopisivo lijepa, radosna i nasmijana. Rukama im je davala znak da joj se približe. Djeca su se ohrabrila i došla do nje. Odmah su pala na koljena i počela moliti Očenaš, Zdravomariju i Slava Ocu... I Gospa je molila s njima, sve osim Zdravomarije. Nakon molitve počela je razgovarati s djecom. Ivanka ju je najprije upitala za

svoju majku koja je umrla dva mjeseca prije tog događaja, a Mirjana je tražila od Gospe neki znak da se vidi da djeca ne lažu i da nisu luda, kako su ih poneki prozivali.

Na upit djece hoće li im se sutra opet ukazati, potvrdno je odgovorila naklonom glave i otpustila ih riječima: „Zbogom, anđeli moji!“

Prema dječjem svjedočanstvu cijeli je taj prizor bio neopisiv. Od djece koja su prethodnog dana vidjela Gospu, toga dana na Brdu ukazanja nisu bili Ivan Ivanković i Milka Pavlović. Umjesto njih došli su Marija Pavlović i Jakov Čolo. Njima se otad, kako sami svjedoče, Gospa ukazuje redovito, dok ju Milka Pavlović i Ivan Ivanković, koji su prvoga dana bili s ostalim vidiocima, više nikad nisu vidjeli, iako su se poslije priključivali ostalim vidiocima u želji da ju opet vide.

Treći dan

Dana 26. lipnja 1981. djeca su jedva dočekala ono isto vrijeme, oko 18 sati, kada im se Gospa prije ukazivala. Djeca su opet pošla prema istome mjestu da se sretnu s njom. Bila su vrlo radosna, ali je ta radost bila malo pomiješana sa strahom zbog nesigurnosti što će sve od toga biti. Unatoč svemu, djeca su osjećala da ih Gospi privlači neka nutarnja sila.

Ubrzo, dok su djeca još bila na putu, triput je bljesnulo svjetlo. To je i njima, i ostalima koji su ih pratili, bio znak gdje je Gospa. Taj se put ukazala nešto uviše nego prijašnjih dana. U jednom je trenutku Gospa nestala, no kad su djeca počela moliti ona se pojavila ponovno. I tada je bila divna, vedra, vesela i nasmijana.

Još na polasku od kuće, na poticaj starijih žena, jedan je čovjek iz pratnje koja se s dje-

com uputila na mjesto ukazanja, ponio sa sobom blagoslovljene vode da bi djeca njome poškropila prikazu i tako se osigurala od sotonje. Kad su bili s Gospom, Vicka je uzela tu vodu i njome ju poškropila govoreći: „Ako si Gospa, ostani s nama; ako nisi, idi od nas!“ Gospa se na to samo nasmiješila i ostala s djecom. Tada ju je Mirjana još upitala kako joj je ime, a ona je odgovorila: „Ja sam Blažena Djevica Marija.“

Toga istoga dana dok su djeca silazila s Podbrda Gospa se ukazala još jednom, ali samo Mariji, i rekla: „Mir, mir, mir – i samo mir!“ Iza nje je bio križ. Uz to je kroz plač dvaput ponovila: „Mir mora zavladati između čovjeka i Boga, a i između ljudi!“ To se mjesto nalazi otprilike na polovici puta uspinjanja prema mjestu ukazanja.

Četvrti dan

Dana 27. lipnja 1981. Gospa se ukazala dječici triput. I tom su je prilikom pitala štošta, a ona je odgovarala. Za svećenike je rekla: „Neka svećenici čvrsto vjeruju i neka čuvaju vjeru naroda!“ I opet su je Mirjana i Jakov molili da ostavi kakav znak jer se počelo pronositi da su djeca lažljivci i drogeraši. Gospa im je na to odgovorila: „Vi se ništa ne bojte!“

Na pitanje, pred rastanak, hoće li opet doći, Gospa je naklonom glave rekla da hoće. Na silasku s Podbrda još se jednom ukazala i potom se rastala s djecom riječima: „Zbogom, anđeli moji! Pođite u miru!“

Peti dan

Dana 28. lipnja 1981. već izrana počeo se skupljati silan svijet sa svih strana. Do podne iskupilo se kojih petnaest tisuća ljudi. Toga istoga dana župnik fra Jozo Zovko ispitivao

je svu djecu o svemu što su vidjela u tih nekoliko prošlih dana.

U uobičajeno vrijeme Gospa se opet ukazala. Djeca su s njom molila, a potom su je pitala za neke stvari. Vicka ju je, na primjer, upitala: „Gospe moja, što želiš od nas? Gospe moja, što ti želiš od naših svećenika?“ Ona joj je odgovorila: „Neka se narod moli i čvrsto vjeruje!“ A glade svećenika odgovorila je neka čvrsto vjeruju i neka drugima u tome pomažu.

Toga je dana Gospa više puta dolazila i odlazila. Jednom su je prilikom djeca upitala zašto se ne bi ukazala u župnoj crkvi gdje je sav svijet može vidjeti. Ona je na to odgovorila: „Blago onima koji ne vidješe, a vjeruju!“

Iako je dan bio sparano, a svijeta koji je navaljivao s različitim pitanjima mnogo, djeca su se osjećala kao u raj.

Šesti dan

Dana 29. lipnja 1981. djeca su bila odvedena u Mostar na liječnički pregled i nakon ispitivanja proglašena zdravom. Glavna je liječnica tada izjavila: „Nisu luda djeca, nego je lud onaj koji ih je ovamo doveo.“

Svijeta je toga dana na Brdu ukazanja bilo više nego ikada. Čim su djeca došla na uobičajeno mjesto i počela moliti, Gospa im se odmah ukazala. Tom je prilikom pozvala sav svijet na vjeru: „Neka narod čvrsto vjeruje i neka se ničega ne boji!“

Toga je istog dana i liječnica, koja je pratila djecu i promatrala ih za vrijeme ukazanja, zaželjela dotaknuti Gospu. I kad je, po uputi djece, svojom rukom dohvatila njezino rame, osjetila je kako kroz nju prolaze neki trnci. Ona, koja je inače nevjernica, sama je to kasnije priznala i nadodala: „Ima tu nešto čudno!“

Istoga dana Gospa je čudesno ozdravila jedno dijete, Danijela Šetku, kojega su roditelji donijeli i molili da ga ozdravi. Ona je to obećala, ali pod uvjetom da se roditelji mole, poste i čvrsto vjeruju. Na to je dijete ozdravilo.

Sedmi dan

Dana 30. lipnja 1981. dvije su djevojke predložile djeci da ih izvedu autom nekamo u šetnju, a zapravo su ih htjele odvesti daleko od mjesta ukazanja i zadržati dok ne prođe vrijeme ukazanja. Međutim, iako su djeca bila daleko od Podbrda, ona su u uobičajeno vrijeme ukazanja, kao po nekom nutarnjem nagovoru, zatražila da izidu iz auta. I čim su izišla i pomolila se, Gospa im je s Brda ukazanja, udaljena više kilometara, došla ususret i s njima molila sedam Očenaša... Tako varka tih djevojaka nije uspjela. Ubrzo poslije toga policija je i djeci i narodu počela ometati dolazak na Podbrdo, na mjesto ukazanja. Djeci, a poslije ni svijetu, nije više bilo dopušteno dolaziti onamo. Ali Gospa im se i dalje ukazivala na skrovitim mjestima, u njihovim domovima i u polju. Djeca su se već ohrabrila, otvorenije razgovarala s Gospom i rado slušala njezine savjete, opomene i poruke. Tako je to trajalo sve do 15. siječnja 1982.

U međuvremenu je župnik počeo vraćati hodočasnike u crkvu da bi sudjelovali u moljenju krunice i slavljenju Euharistije. I djeca su dolazila i predmolila krunicu. I tu im se Gospa ukazivala nekoliko puta. I sam je župnik fra Jozo Zovko jednom, u vrijeme moljenja krunice, vidio Gospu i u tom trenutku prekinuo molitvu i spontano zapjevao *Lijepa si, lijepa, Djevo Marijo...* Cijela je Crkva primijetila da se s njime nešto neobično događa. Poslije je i sam potvrdio da je tom prili-

kom zbilja vidio Gospu. I on, koji je sve dotle bio ne samo sumnjičav nego i protiv glasova o ukazanjima, postao je njihov pobornik, što je naknadno posvjedočio i zatvorom.

Od 15. siječnja 1982. djeca vide Gospu u jednoj pokrajnjoj prostoriji župne crkve. To im je zbog novonastalih poteškoća i opasnosti omogućio župnik, za što je prethodno djeci dala suglasnost i Gospa. Od mjeseca travnja 1985., djeca su na zahtjev dijecezanskog biskupa napustila pokrajnju prostoriju crkve kao mjesto ukazanja i zamijenila ju jednom sobicom u župnome domu.

Kroz cijelo to vrijeme od početka ukazanja do danas, samo pet dana nitko od djece nije vidio Gospu. Gospa se nije uvijek pokazivala na istome mjestu, ni istoj skupini, ni istim pojedincima, a ni njezina ukazanja nisu uvijek jednako trajala. Nekada je to bilo samo dvije minute, nekada i cijeli sat. Isto tako, Gospa se nije uvijek ukazivala kad su to djeca htjela ili poželjela. Nekada se nije nikako ukazivala. Nekada su djeca molila i čekala, ali se Gospa nije ukazivala toga trenutka nego poslije, i to neočekivano i nenajavljeno. Nekad se ukazala jednim, a ne drugima. Ako nije unaprijed obećala da će se ukazati u određeno vrijeme, nitko nije mogao predvidjeti hoće li se i kad će se ukazati. Nije se ukazivala samo navedenim vidiocima, nego i drugim ljudima koji su bili najrazličitijih uzrasta, izobrazbe, dobi, rase i zanimanja. Sve to govori da ukazanja nisu u ljudskoj režiji, da ne ovise o vremenu, o mjestu, o želji, a ni o molitvi vidjelaca i naroda, nego o volji one koja se ukazuje.

Poruke

Prema jednodušnom svjedočanstvu vidjelaca, Gospa je prigodom svog ukazanja odaslala određene poruke da ih oni prenesu ljudima. Iako je tih poruka bilo više, one se ipak mogu svesti na pet temeljnih. Sve ostale poruke pretpostavljaju, traže ili promiču tih pet.

Opće poruke

Mir

Već trećeg dana Gospa je iznijela prvu od svih poruka: „Mir, mir, mir – i samo mir!“ Uz to je dvaput ponovila: „Mir mora zavladati između čovjeka i Boga, a i između ljudi!“ Iz okolnosti što je vidjelica Marija vidjela križ iza Gospe, kad je Gospa tu poruku izgovorila, jasno je da taj mir dolazi samo od Boga koji je po Gospi u Kristu postao „naš mir“ (Ef 2, 14). Taj mir „svijet ne može dati“ (Iv 14, 27), i zato je Krist zapovjedio svojim

Nastavak na 27. str. ►

Međugorje je postalo pravo pravcato čudo

Gospina ukazanja u Međugorju pomogla su mnogima, a i danas pomažu u otkrivanju zaboravljenih vrjednota: u otkrivanju neizmjerne dara vjere, najveće vrjednote mira, u otkrivanju istinske radosti i prave životne sreće koja daje sigurnost u blaženu vječnost.

fra Petar Ljubičić

Zbog svjedočanstva šestero vidjelaca koji su tvrdili i danas ustrajno tvrde da su vidjeli Gospu, Međugorje, malo selo u Hercegovini, kako smo nekoć govorili, ne prestaje zanimati nebrojeno mnoštvo hodočasnika i drugih posjetitelja. Vidioći svjedoče da im se ukazuje Majka našega božanskoga Spasitelja. To svjedoče već trideset i tri godine. Međugorje je postalo svjetski fenomen koji ima svoje gorljive zagovornike, ali i protivnike.

Svi oni koji su čuli o ovim čudesnim zbivanjima od samih su početaka reagirali različito i različito odgovarali na pozive s neba. Oni koji su svjedočanstvo prihvatili, a ima ih na milijune diljem svijeta, radosni su i sretni što žive u ovim milosnim vremenima. Oni su iskusili da je u Međugorju Bog na djelu. Oni su to osobno iskusili i o tome ne mogu šutjeti. Mnogi svjedoče o potresnim obraćenjima i čudesnim ozdravljenjima. Priznaju da svoj sadašnji osvjeđeni molitveno-duhovni život ne mogu zamisliti bez darova koje su dobili u Međugorju. U njima stalno tinja želja da uvijek iznova posjete ovo milosno mjesto i da na Brdu ukazanja i Križevcu upute svoje žarke molitve svemogućem Bogu po moćnu zagovoru Kraljice Mira.

Škola molitve i klanjanja

„Međugorje se u međuvremenu dokazalo kao mjesto molitve i obraćanja, mjesto temeljitih životnih zaokreta i iscjeljenja, mjesto gdje su nebrojeni pronašli put do Boga i vlastita srca. Ono je također i mjesto gdje su niknula tolika duhovna zvanja u Crkvi. Ono je postalo škola molitve i klanjanja, žive i intenzivne sakramentalne prakse i duhovnosti, poticaj da se i drugdje počne s ovdašnjom praksom. Ako je Sabor imao za cilj obnoviti Crkvu u glavi i udovima, slobodno možemo reći da je upravo Međugorje najljepši izdanak te poslijekon-

cilske obnove – u obraćenju, na koljenima, u dubokoj predanoj molitvi pred Presvetim, u slavlju sakramenata, u navješćaju radosne vijesti koja je najbolji lijek posrnutom i bolešnom svijetu.“ (fra Tomislav Pervan)

Ako zdrava, normalna i istinoljubiva osoba kaže da vidi i doživljava nešto, što je nama skriveno, i to ustrajno godinama ponavlja, onda je red da toj osobi darujemo svoje povjerenje. Osobno pratim međugorska zbivanja od samih početaka. Ni u jednom trenutku nisam doveo u pitanje njihovu istinitost, njihovu autentičnost.

Kada znamo da nijedna dosadašnja ukazanja u povijesti nisu tako stručno ispitivana i tako uspješno istražena kao međugorska, onda nam to olakšava prihvaćanje te radosne vijesti. Pročitah da znanost nikada nije bila tako sigurna da nikakav uzrok koji ona nadzire ne može biti izvor međugorskih fenomena. Ona to prepušta vjeri. Vjera je tu mjerodavna. Znanost je vjeri olakšala spoznaju i samu odluku.

Gospina ukazanja u Međugorju pomogla su mnogima, a i danas pomažu u otkrivanju zaboravljenih vrjednota: u otkrivanju neizmjerne dara vjere, najveće vrjednote mira, u otkrivanju istinske radosti i prave životne sreće koja daje sigurnost u blaženu vječnost.

Mučeni raznim križevima, patnjama, strahovima i brigama, mnogi u skušenoj ispovijedi nalaze toliko žuđen mir. Svojim se kućama vraćaju radosni i sretni s odlukom da će pokušati biti bolji i novi ljudi. Ovih posljednjih godina osobno sam se uvjerio kako hodočasnici govore da su milostan susret s Bogom u Međugorju čekali dvadeset, trideset i više godina. Mnogi to govore sa suzama radosnicama u očima. Slušajući tako potresna svjedočanstva, ni sami ne možemo zaustaviti suze... To je znak da je Bog na djelu i da je Gospa naša moćna zagovornica koja nas zagovara kod svojega milosrdnoga Sina.

Prema svjedočanstvu vidjelaca Kraljica Mira ukazuje se pune 33 godine (do 25. lipnja

2014. ukupno 12.055 dana!). Ona nas želi kao majka uzeti za ruku i voditi k svome Sinu. Ona dobro zna da u Isusu možemo imati istinski mir, pravu radost, neopisivu sreću, život i spas, da možemo dobiti sve ono za čime čeznemo. On je naš spasitelj, otkupitelj i naš usrećitelj!

Ukazanja Majke Božje uvijek su bila znak majčinske brige za svoju djecu. Ona su jamstvo velike ljubavi nebeske Majke. Ona pokazuju kolika je dobrota Majke prema djeci koja se nalaze u ovoj suznoj dolini.

Ona od nas zato prije svega traži da povjenujemo kako ju je poslao njezin Sin da nam pomogne u našim nevoljama. Ona ne dolazi da bi nas strašila ili nam prijetila, nego da nas kao svoju voljenu djecu opomene i upozori na pogibelji koje nam prijete kako bismo svi ozbiljno shvatili ovo milosno vrijeme, ovaj sadašnji trenutak u kojem živimo.

Čitava povijest Crkve obilježena je Marijinom brigom za sve koji su pošli putem njezina Sina, putem Isusa Krista, za sve one kojima je Krist jedini Put, jedina Istina i Život. Ali ta njezina briga kao da je porasla u posljednjih 160 godina. Dostatno je sjetiti se samo Marijinih ukazanja u Parizu, Lourdesu, La Salettu i Fatimi te ovih najnovijih u Međugorju. Tko bi pobrojao samo razgovore koje je Marija vodila s dušama, tko bi pobrojao sve pohode na zemlju koje je poduzela da bi prenijela poruke svoga Sina i nebeskoga Oca...

Ukazanja su velik dar neba

Gospin poziv na mir poziv je na čvrstu vjeru i svakodnevno obraćenje, na molitvu srcem i post. Ukazanja su velik dar neba, ne samo župljanima međugorske župe nego i našem hrvatskom narodu i čitavu svijetu. To je velika i gotovo neponovljiva milost darovana svim ljudima. Nikada i nigdje u povijesti ljudskoga roda nije bilo ovakvih ukazanja i nikada nisu trajala ovoliko dugo iako se Gospa ukazivala na tisuće puta. Zar i to nije silno jamstvo velike i neizmjerne Božje ljubavi i ljubavi naše Majke prema današnjem čovječanstvu? Zar ne bi bila golema i neprocjenjiva šteta za sve nas oglušiti se tom zovu neba i Majke? Zar možemo ne poslušati ono što ona traži od nas?!

Naša nas nebeska Majka stalno poziva kako bismo što bolje iskoristili ovo milosno vrijeme. Njen neumoran poziv na mir zapravo je poziv na svakodnevno obraćenje, na molitvu srcem, čvrstu vjeru i post. Iz Gospinih je poruka jasno da je mir najveće i najpotrebnije dobro, a da su vjera, molitva, obraćenje i post jedini uvjeti da bi se on ostvario.

„Dok se god ne razoružaju srca, nije moguće razoružati ni ruke ni svijet. Mir izvire iz Boga i prihvaća se provođenjem urednih odnosa prema Bogu i čovjeku. Svemoć sile vodi ratu, a ne miru. U sili je samo drugi kriv.

Snimila Lidija Paris

Jedino obraćenje otklanja krivca i stere put miru. Stoga bi vojna za pravi, potpuni i trajni mir trebala početi od obraćenja svakog čovjeka“ (dr. Ljudevit Rupčić, *Gospina ukazanja u Međugorju*, str. 90.)

Zanimljivo je da su gotovo svi koji dođu u Međugorje uvjereni da su u pravome trenutku na pravome mjestu. U Međugorje su došli milijuni hodočasnika i svatko je od njih doživio ono što ne može lako zaboraviti. Nbrojeno mnoštvo mladih osjetilo je snažan Božji zov. Mnogi su se obratili, a mnogi su se odlučili i za duhovno zvanje. Nekoliko je crkvenih starješina sa zahvalnošću Bogu i Gospi posvjedočilo da su mnoga svećenička i redovnička zvanja njihovih kandidata povezana upravo s Gospinim ukazanjima u Međugorju.

Što kažu oni koji su pohodili milosno mjesto Kraljice Mira

Međugorje neumorno poziva na promjenu vlastita života. Manje-više nitko ne ostaje

ravnodušan. Nekoga je u Međugorje dovela čista znatiželja i on se vratio kući posve promijenjen, drukčiji, radosniji, sretniji...!

Često od hodočasnika čujemo da im je iznimno zadovoljstvo biti u Međugorju, da se ovdje osjećaju duhovno ispunjenima, da svaki put pri dolasku u Međugorje dobivaju novu milost. Mnogi svjedoče o osnaživanju svoje vjere, da ovdje vide samo plodove i da bez Međugorja više ne mogu živjeti. „Međugorje je mjesto milosti, a plodovi – ili pak tolika obraćenja – to i dokazuju“, potvrdio je mons. Giovanni Battista Pichierri.

„Već sam tjeđan dana u Međugorju. Ovo su najljepši dani u mom životu. Ovdje sam našao pravi duševni mir i iskusio Božju blizinu. Uvijek sam vjerovao u Boga, ali nikada i nigdje nisam doživio i iskusio njegovu neizmjernu ljubav kao ovdje. U ovom mjestu molitve lako se moli. Svoj susret s Bogom u ispovijedi ne mogu nikako zaboraviti. Bogu hvala, ja sam bogat čovjek. Sve imam i mogu si pri-

uštiti što mi god srce poželi, ali bogatstvo ne može usrećiti čovjeka. To što sam našao ovdje, pravo je bogatstvo. Odlazim kući, ali ubrzo ću se vratiti!“ reče hodočasnik iz Amerike.

Svoj nezaboravan potresan susret s Gospom Međugorskom opisuje i jedna mlada Njemica: „Bila sam na brdu Ukazanja i tu sam se molila. Tu molitvu ne mogu nikako zaboraviti. Prvi put u životu doživjela sam da Bog sluša moju molitvu, da me voli i da sa mnom ima svoj plan. To je bilo moje prvo iskustvo Boga. Snažno i duboko osjećala sam da je Isus moj veliki brat. On je to postao iz ljubavi prema meni i svim ljudima. On se za mene rodio, za mene je živio, trpio, nosio težak križ na Kalvariju i na njemu umro. Zar ima veće ljubavi od te!? Sigurno ne. Zašto to ja nisam prije znala? Potrebno je bilo doći u ovo milosno mjesto i sve to iskusiti i doživjeti. Tu na brdu, gdje se nebo otvorilo i gdje nam je došla Gospa, Kraljica Mira, iskusila sam da je Ona moja majka i da se ukazuje i radi mene. Stalno su mi iz srca izlazile riječi zahvale: Hvala ti, Majko, za ove trenutke! Oni su milosni i spasonosni! Sve mi je sad jasno. Ti si, Gospe, ovamo došla da nas sve povedeš svome Sinu, Isusu Kristu. U njemu možemo imati sve: radost i mir, ljubav i životnu sreću. Isuse, uđi u moj život i od danas želim pripadati samo tebi. Molim te, pomoz mi da ti se potpuno predam...!“

Ozdravljenje Amerikanke Colleen Willards u rujnu 2003. godine

Amerikanka Colleen Willards iz Chicaga bolovala je od neizlječive bolesti. Imala je tumor na mozgu i trpjela je velike bolove. Svaki dodir njezine kože izazivao je nepodnošljive bolove. Dok je suprug radio, o njoj su brinuli sinovi. Jedinu utjehu Colleen je nalazila u molitvi. Kada je prvi put čula za Međugorje, imala je veliku želju poći ovamo. Rekla je: „Ne želim ići u Međugorje da bih ozdravila, nego da na tom svetom mjestu iskusim nazočnost Djevice Marije.“

Obitelj je žarko molila da im Bog podari tu milost. Molitva joj je uslišana i Colleen je s velikom radošću stigla u Međugorje. Sutradan je u kolicima zajedno s drugim hodočasnicičkim skupinama bila kod jedne vidjelice. Ona je zagrlila Colleen i za nju molila. Nakon susreta pošli su u crkvu na svetu Misu.

Za vrijeme svete Mise, prije nego je svećenik izmolio molitvu pretvorbe, Colleen je iznenada čula riječi Djevice Marije: „Kćeri moja, predaj se potpuno Bogu Ocu! Posve se predaj Duhu Svetomu, mome Zaručniku! Predaj se mome Sinu, predaj se Isusu! Predaj se sada posve!“ Colleen je

Nastavak na 12. str. ►

► Nastavak s 11. str.

odgovorila: „Da, predajem se potpuno i posve! Sve na slavu neba, sve na slavu Božju!“

U tom je trenutku osjetila da je nešto boc-ka u nogama i da se s njom nešto događa. Pri kraju sv. Mise znala je da je ozdravila. Ustala je iz kolica i mogla je iz crkve izići sama bez ičije pomoći. Kada se vratila u Ameriku, otišla je svomu liječniku koji nije mogao odmah shvatiti da je Colleen ozdravila. Nakon temeljitih pretraga rekao je: „Tvoje ozdravljenje treće je veliko čudesno ozdravljenje koje se dogodilo u Međugorju.“

I dr. Antonio Longo zahvaljuje Kraljici Mira za svoje ozdravljenje koje se dogodilo 4. travnja 1989. Liječnici, njegovi prijatelji, rekli su mu da mu ne mogu pomoći usprkos svim nastojanjima, da je bolest jača. Imao je rak debeloga crijeva koji se nakon operacije ponovo vratio. „Trebao sam ponovo u bolnicu. Budući da se moja sestra Ana spremala hodočastiti Gospi u Međugorje, rekao sam joj: – Sestro, Tebi je poznato moje teško stanje. Ti dobro znaš da sam osvjedočeni vjernik katolik i da vjerujem da se Gospa ukazuje u Međugorju. Molim Te, uzmi moju potkošulju i kad se budeš molila pred križem, stavi je blizu križa i moli za me, da se volja Božja izvrši sa mnom!“ prisjećajući se Antonio.

Čitava je obitelj došla u Međugorje i žarko se molila Gospi, a Antonio je svakodneвно primao Isusa u svetoj pričesti. Nakon nekoliko dana liječnici su ga temeljito pregledali i priznali da je rak iščeznuo, da je nestao. Antonio je potpuno ozdravio: „Uvjeren sam da me je Isus po zagovoru svoje Majke, Kraljice Mira, ozdravio i ja joj iz svega srca zahvaljujem!“

Pascale Gryson-Selmeci ozdravila je na sv. Misi 3. kolovoza 2012. od rijetke bolesti koja joj je oduzela hod i glas. Bolovala je od leukoencefalopatije, rijetke i neizlječive bolesti čiji simptomi nalikuju onima multiple skleroze. Bolovala je četrnaest godina. Posljednjih dvanaest mjeseci više nije mogla ni govoriti. Nakon što je 3. kolovoza 2012. navečer u Međugorju primila svetu pričest, Pascale je osjetila neku neobičnu i iznenadnu snagu. Na iznenađenje svoga muža i svojih bližnjih, počela je govoriti i potom ustala iz kolica.

Linda Christy došla je u Međugorje iz Kanade. Bila je u invalidskim kolicima, a punih je 18 godina hodala uz pomoć štaka. U lipnju 2010. ozdravila je na Brdu ukazanja po zagovoru Blažene Djevice Marije. Priznaje da joj je zadaća svjedočiti o uskrslome Isusu, o ozdravljenju, o ljubavi i nadi. Na drugu obljetnicu ozdravljenja donijela je sve nalaze, dijagnoze i sve dokumente te ih predala župnome uredu. Liječnici su priznali da to ozdravljenje ne mogu objasniti!

Ti učini što možeš učiniti

O 33. godišnjici ukazanja razmišljamo s fra Slavkom Barbarićem

fra Marinko Šakota

Nedavno je u Međugorju na dobro posjećenoj tribini gost bio dr. Goran Dodig, profesor na Medicinskom fakultetu u Splitu i ravnatelj klinike za duševne bolesti. Tema je bila: *Kako sačuvati duševno zdravlje u današnjem stresnom vremenu?* Profesor Dodig nam je, među ostalim, darovao i jedan vrijedan poučak. Kad netko želi promijeniti svijet oko sebe i tužan je što se ljudi ne pokreću, ne mijenjaju, što malo ili ništa ne poduzimaju da svijet bude drukčiji, on mu tada savjetuje: *Ti učini što možeš učiniti!*

Ta me je misao neki dan zaokupila. Name, opet se bavimo drugima. Drugi su tema, a ne mi. Očekujemo da oni nešto učine. Smatramo da je rješenje u njihovim, a ne u našim rukama. Mislimo da će se sve na ovom svijetu promijeniti - uključujući i nas i našu situaciju - kada drugi donesu neku odluku. Nesvjesno kao da svu odgovornost prebacujemo na druge.

Otkad je papa Benedikt XVI. osnovao Vatikansku komisiju za istraživanje događaja u župi Međugorje, često se čuje pitanje hoće li i kada će Crkva priznati Međugorje. Koliko god ono bilo važno (a važno je, jer Papa donosi svoj sud koji moramo poštivati) pitanje priznanja Međugorja može nam odvratiti pozornost od jednog drugog važnog pitanja: od nas samih. Čekajući na odluke drugih, mogu propustiti donijeti odluku o sebi. Svrćući pozornost na druge, mogu zaboraviti u zrcalu pogledati sebe i ne odgovoriti na važna pitanja: Što je sa mnom? Gdje sam ja? Kakav sam ja? Trebam li se ja mijenjati?

Fra Slavko Barbarić vraća nas nama samima: „Neka naš govor, naše ponašanje u obitelji, u zajednici, u društvu, u školi... bude temelj priznanja.“ Vrlo često zaboravljamo da na koncu nije riječ o Međugorju ni o drugima, nego o meni. Nije u pitanju Međugorje, nego ja. Odlučujuće

je priznajem li ja Međugorje. Naravno, ne (samo) riječima nego životom koji se u molitvi oblikuje i iz nje izrasta.

Još jedna fra Slavkova riječ ide u tom smjeru: „Nadamo se da će se Međugorje duboko ugraditi u srca i duše ljudi kako bi nastala obnova Crkve jer nam je svima potrebna obnova.“ Međugorje jest ako je u čovjekovu promijenjenom srcu, ono jest ako je u obitelji u kojoj se prašta i pobjeđuje zlo, ono je u međuljudskim odnosima, u župnoj zajednici...

Zbog naših je očekivanja naš pogled često usmjeren samo na budućnost, na nešto što još nije odlučeno, a zanemarujemo sadašnjost, ono što je već tu i što možemo učiniti. „Mnogi su se zaustavili na pitanju:

Po Ivanu od Križa stvarno poznavanje Isusa Krista jest suobličenje s njime, *conformatio*, odnosno postajanje Kristom, sličnim Kristu... Ništa nam ne pomaže, ni znanje ni čitanje najdubljih istina, ako ne dopuštamo da nas istina mijenja. Suobličenja s Kristom, međutim, nema bez molitve i obraćenja. „Svoj put s Bogom možemo dalje produbljivati samo ako smo otkrili Boga u molitvi i postu“

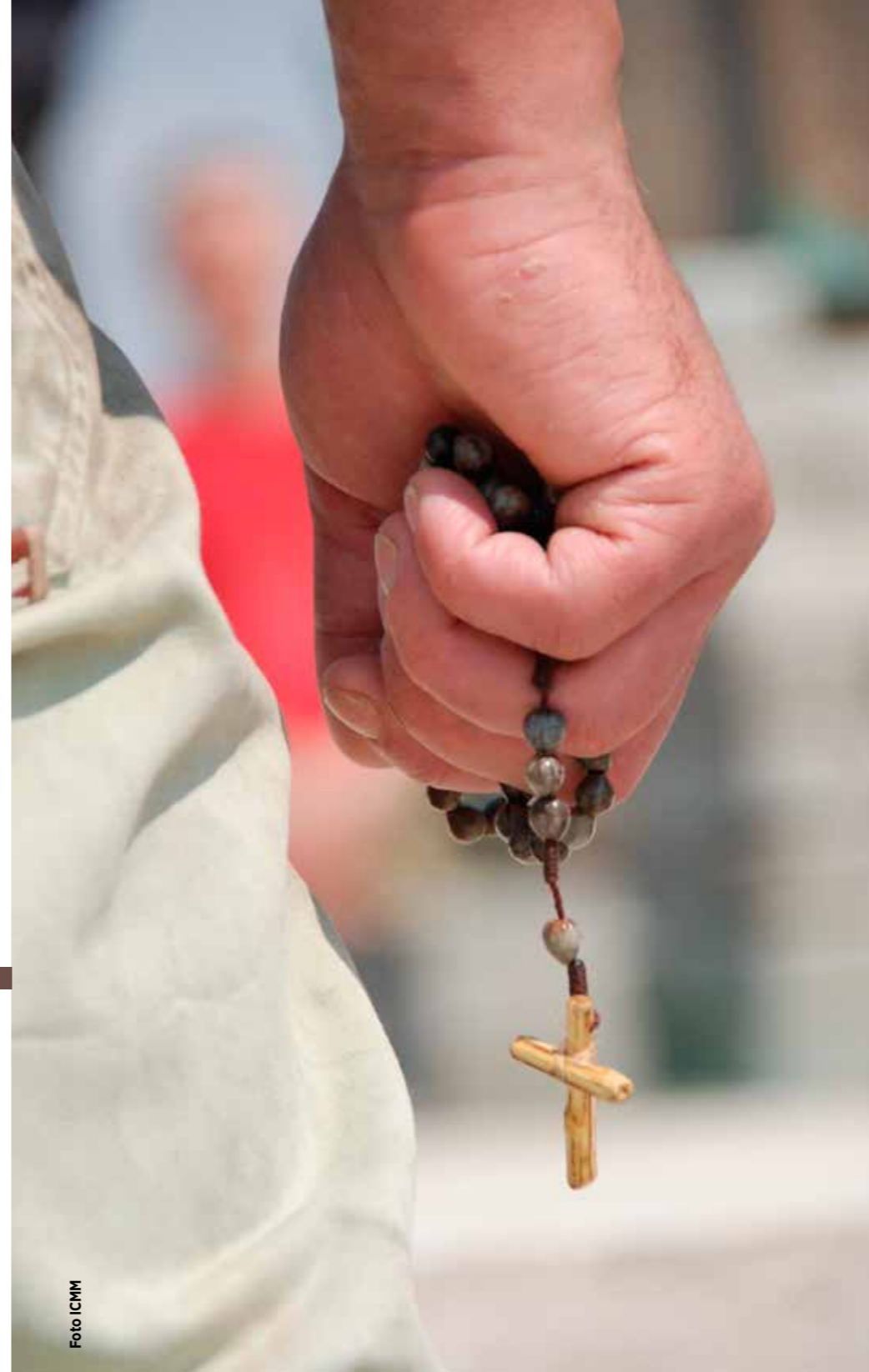

Foto ICM

priznato ili nepriznato. Važno je to pitanje, ali uopće ne bi trebalo praviti problema, jer je priznato sve što se u Međugorju traži i radi: moliti, postiti, obraćati se, ispovijedati se, čitati Sveto pismo, moliti kronicu. To se trebalo i treba činiti neovisno o ukazanjima. A ako su ukazanja nekome pomogla, to ne treba stavljati u pitanje. Ostalo se na farizejskoj razini: ne što Isus radi, nego tko mu je dao pravo na to, a on je pokazivao na

djela... Da se Gospi žurilo da bude priznata, to bi se odavno dogodilo. Ona zna da je priznato ono što ona traži.“

Biblija je priznata i možda je imam u svojoj kući, ali je najvažnije od svega čitanje li je. A još je važnije mijenja li me to čitanje! Molitva je priznata kao i sv. Misa, ali jedino je važno molim li i slavim li Misu. A još je važnije mijenja li me molitva, Misa i kakav sam nakon Mise.

Biblija je priznata i možda je imam u svojoj kući, ali je najvažnije od svega čitam li je. A još je važnije mijenja li me to čitanje! Molitva je priznata kao i sv. Misa, ali jedino je važno molim li i slavim li Misu. A još je važnije mijenja li me molitva, Misa i kakav sam nakon Mise.

Očekujući sud iz Vatikana, zaboravljamo da to priznanje Međugorja ovisi o nama, o svakom pojedincu, svakom župljaninu, svakom svećeniku, o vidiocima i o svakom hodočasniku. „Svi vi koji ste došli u Međugorje ove godine, nastojte da vaši u obitelji priznaju Međugorje zato što vide promjenu u vama. Govorim skupinama: Nastojte da vas vaš župnik prizna kao molitelje i one koji ozbiljno žive Božju riječ. Kad se mi tako međusobno priznamo, onda će i 'službenima' biti lakše priznanje.“

Netko dobro reče da istinski poznavati znači biti preobražen zbog onoga što poznajemo. Po Ivanu od Križa stvarno poznavanje Isusa Krista jest suobličenje s njime, *conformatio*, odnosno postajanje Kristom, sličnim Kristu... Ništa nam ne pomaže, ni znanje ni čitanje najdubljih istina, ako ne dopuštamo da nas istina mijenja. Suobličenja s Kristom, međutim, nema bez molitve i obraćenja. „Svoj put s Bogom možemo dalje produbljivati samo ako smo otkrili Boga u molitvi i postu.“

Kad je jednom jedan biskup posjetio Međugorje, fra Slavko Barbarić je rekao: „Njegov je dolazak bio neočekivan, ali je sigurno dobar znak i siguran sam da ćemo primiti mnoge druge dobre znakove ako budemo molili, postili i napredovali u vjeri.“

Nikada ne smijemo zaboraviti da će, ako i kada Crkva službeno prizna Međugorje, i tada „biti najvažnije moliti i postiti“.

U svemu tome ostaje ključno što ćeš učiniti ti...

Gospa nas poziva da vratimo molitvu u svoje obitelji (1. dio)

Idemo ususret 33. obljetnici ukazanja Kraljice Mira u Međugorju. Uvijek je zanimljivo prisjetiti se samih početaka ukazanja, pogotovo kad o njima govore sami vidiooci.

Jedan od njih je i Ivan Dragičević, u to vrijeme šesnaestogodišnji mladić, danas oženjen čovjek i otac četvero djece.

Priredila Huanita Dragičević

Ivane, s kakvim osjećajem dočekujete obljetnicu ukazanja?

– Prije svake godišnjice bude se sjećanja na same početke ukazanja. Bio sam tada dijete i mnoge stvari prije samih ukazanja nisam dovoljno razumio, nisam dovoljno shvaćao. Da budem iskren, nisam ni osjećao neku posebnu pobožnost prema Gospi. Prije svake godišnjice rado se u sjećanjima vraćam počecima ukazanja. Mnoge sam događaje i približio da bih se mogao vratiti na taj dan 25. lipnja 1981. Sve te godine koliko traju ukazanja ja shvaćam kao svojevrsnu školu u kojoj sam učenik. I u toj školi učim kako biti dobar. Gospa mi zadaje domaću zadaću i ja ju želim što bolje napraviti i ispuniti. Na susretima Gospa me uvijek vrati na početke, napose tijekom devetnice. Ti su susreti veoma emotivni. Uvijek se iskreno radujem tim trenucima kada nas Gospa vraća u te prve dane. Tada me još više obuzme uzbuđenje i radost. Taj je osjećaj neopisiv.

Prije nego se vratimo na dan 25. lipnja 1981. i na ono što se toga dana događalo, zanima me kako Gospa izgleda na samu godišnjicu, dakle 25. lipnja. Je li to ukazanje drukčije od svih ostalih svakodnevnih ukazanja?

– Naravno da je to ukazanje drukčije. To je poseban dan. To je dan kada nas Gospa sve podsjeti na susrete prije 33 godine. Tada nam kaže mnoge stvari koje ostaju samo između nas. Mnogo nam govori, ali to je ono što ostaje među nama, a nakon toga dade nam poruku namijenjenu cijelome svijetu. To je opet nešto posebno. Godišnjica je poseban dan. Mnogi pitaju zašto se slavi 25. lipnja. Naime, tog smo dana počeli razgovarati s njom. Dan prije, dakle 24. lipnja 1981., mi smo pobjegli, bili smo prestrašeni. Zato ukazanja i 24. i 25. lipnja traju duže od ostalih i

tada nas Gospa uvijek vrati na početak naših susreta.

Kako Gospa tada izgleda?

– Gospa je tih dana iznimno radosna i vesela. I izgleda drukčije, ima zlatnu haljinu. Tanka je i za Božić, za Uskrs, na svoj rođendan.

Vratimo se na dan 25. lipnja 1981. Što je Gospa tada rekla? Kako je tada sve izgledalo? Ona se tada predstavila kao Kraljica Mira?

– Taj drugi dan doista je događaj koji neću zaboraviti dok sam živ. Sjećam se dobro toga dana, toga jutra. O onome što se događalo dan prije, 24. lipnja, nisam nikome ništa govorio – ni majci ni ocu, a ni svojoj braći. Bio sam toliko uplašen da sam se zaključao u svoju sobu. I ta cijela noć bila je noć straha. Navirale su mi silne misli koje su samo prolazile kroz moju glavu. Pitao sam se zašto i kako, je li to moguće, je li to uistinu bila Gospa... Vidio sam ju, ali je to uistinu bila velika daljina. Kad sam pobjegao, došao sam kući i kazao da sam nešto vidio, ali ipak nisam mogao reći da je to Gospa. Ta cijela noć koja je bila ispred mene bila je noć straha. Najviše sam se bojao kamo ću pobjeći ako večeras Gospa dođe u moju sobu... Zna te, u to sam vrijeme bio jako povučen, stidljiv. Imao sam samo svoj uži krug prijatelja s kojima sam igrao nogomet. I ta je noć meni bila kao godina. Sjedio sam i iščekivao. Sve sam zatvorio, zaključao, spustio rolete. Napokon je došlo jutro. Moja majka i otac već su nešto čuli o tome u selu da sam ja bio s tim djevojkama koje su isto kao i ja vidjele Gospu. Plakali su i govorili neka se ne igramo s tim, neka ne govorimo svašta, da to nije igra... Zna te i sami da se u ono vrijeme komunizma nije smjelo govoriti o tome. Roditelji su se bojali što će biti s nama. Bojali su se za našu sigurnost, da nas ne odvedu u zatvor. Ono što sam ja rekao u prvome trenutku je da sam vidio, ali da nisam siguran. Već

je toga dana počelo dolaziti jako puno ljudi sa svih strana, a osobito župljana. Cijeli smo taj dan proveli s tim ljudima. Oni su nas štitili od policije, od tadašnje vlasti... Negdje oko četiri sata, sjećam se da je bilo kišno vrijeme, ljudi su nam govorili da će poći s nama na to mjesto gdje smo vidjeli Gospu i da provjerimo da Gospa nije nešto ostavila, neki znak, pa da se uvjerimo da je ona bila tu. U međuvremenu su nas vozilom hitne pomoći odveli u Čitluk, u Dom zdravlja. Tamo nas je čekao liječnik. Svi smo bili u hodniku, bili smo jako uplašeni i niko nije htio ući. Tako sam ja ušao prvi. Za nama su krenuli i roditelji. No, kad sam izišao iz ordinacije, nije bilo nikoga. Drugu djecu župljani su vratili nazad i ja sam ostao sam. Nisam znao kako ću se vratiti kući. Moj je tetak tada radio u hitnoj pomoći i on mi je rekao da će me vratiti kući. Dok sam ja stigao do svoje kuće, drugi su već bili na brdu. Budući da nisam mogao stići jer je u okruženju bilo jako puno ljudi, Gospa mi se toga dana ukazala u kući dok su ostali bili na brdu. Trećega dana, bilo je nas šestoro djece, prije nego što ćemo doći do tog mjesta, s nekih 20-30 metara vidimo da nas ona već čeka i da u naručju drži maloga Isusa. Pokazivala nam je rukama da pridemo bliže govoreći: „Pridite bliže, draga djeco moja!“ Mi smo bili u nekom strahu i nismo ni osjećali noge, ali smo se preko tog kamenja i žbunja ipak približili. Ona je u tom trenutku stavila ruku iznad naše glave i počela govoriti: „Draga djeco, ja sam s vama, ja sam vaša majka... Ne bojte se ničega. Ja ću vas zaštititi, ja ću vam pomoći, ja ću vas voditi. Ne bojte se...“

Teško je bilo smiriti se i doći k sebi. Uzbuđenje je bilo na vrhuncu. Ja mislim da sam si toga dana od straha skratio život za pet godina. Jednostavno sam u tom trenutku htio pobjeći, ali nešto je bilo jače od mene. Tada je jedna od djevojaka, Vicka, koja je inače bila najotvorenija i najopuštenija od svih nas, upitala tko je ona i kako se zove. Tada

je Gospa odgovorila: „Ja sam Kraljica Mira. Dolazim, draga djeco, jer me šalje moj Sin da vam pomognem. Dragica djeco! Mir, mir, mir, mir neka zavlada svijetom. Mir neka bude. Dragica djeco, ovaj svijet, ovo čovječanstvo, u velikoj je opasnosti i prijete da samo sebe uništi. Dragica djeco, mir mora zavladata između čovjeka i Boga i između ljudi.“

To su te prve poruke, prve riječi koje je Gospa preko nas prenijela svijetu. Mi smo tada u njoj prepoznali majku, počeli smo s njom razgovarati. Taj je razgovor bio jako stidljiv, ali bili smo sigurni.

Koliko se Gospa promijenila u Vašim očima u odnosu na onaj njezin prvi dolazak od prije 33 godine? Ne mislim na fizički izgled, jer pretpostavljam da ona uvijek izgleda isto.

– Gospa dolazi k nama i podsjeća na riječi koje je uputila na početku ukazanja. Ona kaže da dolazi jer je šalje njezin Sin. On je kralj našega mira, donosi taj mir koji je potreban današnjem svijetu, današnjim obite-

ljima i mladima. Kaže da mir mora zavladata između čovjeka i Boga, i između ljudi. Ta je poruka uistinu temelj na kojemu će Gospa graditi i davati nam sve druge poruke. Bez mira u čovjekovu srcu, bez mira čovjeka sa samim sobom, mnoge je stvari teško ispuniti i ostvariti. Ona poziva i na molitvu srcem. Kako možemo moliti srcem ako u sebi nemamo mir? Zato su poruke o miru i o molitvi najsnažnije i najučestalije poruke koje nam Majka upućuje. U početku samih ukazanja vladalo je veliko oduševljenje, veliki zanos župljana koji su se uistinu žrtvovali i odazvali njezinu pozivu. Kad me pitate danas, sigurno je da postoji izvjesna zabrinutost u onome što Gospa govori. Kada kažem zabrinutost, onda prvenstveno mislim da su ljudi danas previše zauzeti nekim drugim stvarima, prolaznim stvarima, a da su zemarili biti taj znak, taj živ znak, to zrcalo radi kojega ljudi dolaze ovamo. Zaboravili su i zamenarili obiteljsku stranu života, obiteljsku molitvu. Zaboravili su u obitelji početi živjeti

ono na što nas Gospa zove. Ja vidim na Gospi koliko ona moli za ovu župu koju je posebno izabrala, koliko poziva župljane da oni budu to svjetlo, da budu živ znak i to znak žive vjere koju će prepoznati svi hodočasnici koji dolaze, a osobito tu prisutnost majke.

Je li Gospa ikada rekla zašto je odabrala baš ovu župu?

– Preko mene ne, ali se sjećam da je rekla nekome od vidjelaca da je ovu župu odabrala jer je ovaj narod kroz povijest dosta trpio za svoju vjeru, da se žrtvovao.

Kako mladima danas približiti Gospine poruke kada ih od njih odvlači sve blještavilo svijeta?

– Jednostavno, preko obitelji. Roditelji danas nisu primjer svojoj djeci u mnogim stvarima, u mnogim sferama života. Danas više nema zajedništva između majke i oca. Ako majka i otac ne idu u crkvu, kako će ići djeca? Ako djeca ne vide da roditelji mole, kako će djeca moliti? Djeca ne vide ljubav koja treba zračiti iz njihovih roditelja, između oca i majke... A to su vrlo važne stvari... Molitva se mora vratiti u naše obitelji. S molitvom će se vratiti i mir i ljubav, vratit će se radost u današnje izmorene i ispaćene obitelji. Ponekad vidim da su izgubili nadu. Danas u mnogim obiteljima vidimo tu neku slobodu. Roditelji su svojoj djeci dali slobodu, ali nemaju nad njima nadzor. Tako se djeca lako izgube u ovom društvu, u ovom brzom tempu života. Današnji su izazovi veliki i ne možemo reći da u odgoju djece danas najveću ulogu imaju roditelji. Ima tu dosta vanjskih utjecaja kao što su škola, društvo, Internet, Facebook, Twitter, televizija, časopisi... Dakle, nova tehnologija. Opet se vraćam na ono da mi uistinu u obiteljima moramo stvarati zdravu atmosferu. Svakodnevno moramo voditi zdrav dijalog, svakodnevno razgovarati s djecom za obiteljskim stolom. Kada dođu iz škole, s djecom treba porazgovarati, da se ona otvore prema svojim roditeljima, a onda i roditelji prema djeci. Majke se trebaju otvoriti prema očevima, kao i očevi prema majkama, da zajedno grade to zajedništvo, da se kroz zajedničku obiteljsku molitvu osjeća jedinstvo. Isto je tako važno zajedničko odlaženje na svetu Misu, ali i druge zajedničke aktivnosti koje se vrlo lako mogu implementirati u naše obitelji. Ja bih rekao da je to dugotrajan, ali dugoročan proces i u tome moramo biti ustrajni. To je najvažnije. U današnjim je obiteljima očit nedostatak strpljenja. Često se žele neke stvari napraviti silom, velika su forsiranja i to kasnije izaziva mnoge potrese u obitelji, napose među djecom i mladima.

Foto: Dani

Obraćenje

S fra Slavkom Barbarićem razmišljamo o obraćenju

Priredio fra Marinko Šakota

Kada kažemo *obraćenje* obično pomislimo da je to najprije čovjekov čin kojim je napravio neki zaokret, promijenio svoj život. To je točno, ali obraćenje ne započinje u čovjeku. „Poziv na obraćenje jest najprije govor o Božjoj ljubavi prema čovjeku. Obraćenje je moguće jer je Bog milostiv i neprestano poziva da se čovjek vrati. Bog ne gubi strpljenje s čovjekom, svojim stvorenjem, ni onda kad ga mora dugo čekati.“

Obraćenje je, dakle, u prvom redu Božji dar. Nije to produkt čovjekove, nego Božje inicijative.

„Bog se neprestano obraća nama jer nas ljubi, i njegova ljubav postaje temeljem našega obraćenja. Da nas Bog ne ljubi, ne bi nam bilo moguće ni obraćenje. Pa i kad se mi ne obraćamo, Bog se obraća nama, jer je njegova ljubav neizmjerena.“

Kada Bog zove čovjeka da mu se vrati i čovjek potvrdno odgovori na taj poziv činom zaokreta, činom promjene dotadašnjeg smjera života, to zovemo obraćenjem.

Čuješ li ti Božji poziv da započneš s obraćenjem?

Vidioci govore

Marija Pavlović-Lunetti 6/9

Želimo vam iz dana u dana govoriti: Istina je da Bog postoji. Ako imate kušnje i napausti, ja vam ponavljam da Bog postoji. Prvih dana ukazanja, sjećam se, tako sam jako osjetila Božju ljubav. Prije sam mislila da je Bog negdje gore na nebesima i tko zna koliko nas On uopće sluša. Onda su počeli dolaziti hodočasnici i bolesnici i mi smo počeli zagovarati i moliti Gospu za ozdravljenja. Vidjeli smo ljude koji su bili u kolicima i koji su ustali, počeli hodati i zahvaljivati Bogu, a mi smo se pitali je li to naša molitva, ili Gospina molitva, ili tko zna čiji zagovor... Tko zna kako se ovo čudo stvorilo? Malo-pomalo i mi smo počeli rasti u vjeri i počeli smo spoznavati i zahvaljivati Bogu za sve ono što radi u nama, preko nas i preko svih onih ljudi koji ovamo dolaze i koji svjedoče Gospinu ljubav. Na poseban način osjetili da nam je Bog blizu, da je Bog s nama, da je među nama, da je svaki dan prisutan u našem životu i zato smo svaki dan zahvalni Gospi na njezinoj prisutnosti.

Ja još i dalje imam ukazanja svakoga dana i svaki put kad preporučam Gospi ljude koji ovamo dolaze, na poseban način bolesne, uvijek kažem: „Molim te, draga Majčice, pomozimi da shvate, da prihvate da je ovaj život tako kratak, da ga iskoriste u svetosti, da se odluče za svetost.“ Iskorištite ovo vrijeme kao milosno vrijeme jer Gospa je s nama i ona uvijek ponavlja: „Ja zagovaram pred Bogom za vas.“ Kao što je učinila u Kani Galilejskoj, i danas ponavlja: „Učinite ono što On traži od vas.“ Nemojte se bojati svega onoga što je Božje jer u trenutku kad otkrijemo Boga, kako Gospa kaže, otkrit ćemo radost i osjećat ćemo potrebu da nosimo drugima radost koju Gospa i Bog svaki dan daju nama.

Obljetnica Gospinih ukazanja

Gospe moja, hvala!
To je moja djetinja riječ mala.
Prije trideset i tri godine šestero male djece
bili su svjedoci ukazanja Tvoga.
Doživjeli su najljepši dan života svoga.

Ivanka i Mirjana, Ivan i Vicka, Marija i Jakov, anđeli tvoji mali,
bili su radosni kad bi pred Tebe stali.
Ugledali su Te nasmijanu, plavih očiju, crne kose...
Tvoje majčinske ruke kako dijete nose.
Pred tobom su na koljena pali
i Oče naš..., Zdravo Marijo... i Slava Ocu moliti stali.
U Međugorju danas milijuni ljudi pred tobom kleče
i s Tobom svoju ranjenu dušu liječe.
Trideset i tri godine Tvoj pogled mio
nikada nije majčinsku ljubav skrio.
U Tvoje nježne ruke predaju se patnje i boli,
svako se dijete Tebi na svom jeziku moli.
Rijeka hodočasnika izliva se na Podbrdo malo,
do svakog stvorenja Tebi je stalo.
Kada se netko od Tvoje djece u grijehu gubi,
Tvoje ga srce uvijek čuva i ljubi.
Svako zalutalo dijete Tvoje srce čeka
jer ćeš strpljivo majčinski s njime koračati ispočetka.

Da Ti srce otvori, najdraža Mati,
svaki čovjek ovdje rado svrati.
Nijedan cvijet ne može se usporediti s ljepotom Tvojom,
jer uvijek zračiš neopisivom dobrotom svojom.
Pozivaš nas na mir, da srcem molimo
i sve ljude prihvaćamo i volimo;
da reknemo „da“ Gospodinu,
i zahvalimo mu za 1981. godinu.
Ljudi dolaze sa svih strana,
poznata Ti je svaka njihova mana.
U neznanju se gube mnoge mladosti,
a kada bismo znali koliko nas ljubiš, plakali bismo od radosti.
Hvala što si na poseban način izabrala baš župu ovu,
što si ovdje u svačijem srcu otvorila mira školu.
Uvijek nas čekaš raširenih ruku
da bi nam pomogla riješiti svaku muku.
Tu si i kad se smijemo i kad plaćemo...
Kad obeshrabreni lutamo, od sreće skaćemo.
Kako ljudi pred Tebe donose ono što dugo u sebi nose,
njihove noge prelaze preko oštarih kamenja, obuvene i bose.

Hvala, Marijo, Kraljice Mira,
Za trideset i tri godine milosti, ljubavi i mira.

Marija Zorka Vasilj

Odabrani odlomci: vlč. Adalbert Rebić

U sjaju Marijina lica prepoznamo odsjaj Božji, odsjaj Božje dobrote i ljubavi. Ona nas uči da se prepustimo njoj poput djeteta koje se prepušta svojoj majci.

Kraljica Mira poziva nas da svjedočimo mir u svojim obiteljima kako bi mir postao najveće blago na ovoj nemirnoj zemlji. Nije dovoljno da nešto hoćemo, nego je potrebno moliti za uspostavu mira, a kao preduvjet potrebno je obraćenje srca, mentaliteta i navika. Molitva je siguran put do Isusa i do neba. Gospa od nas u zadnjoj poruci tri puta uzastopice traži da molimo jer je jedino molitva siguran i ispravan put. Odazovimo se svim srcem i svom dušom pozivu svoje majke Marije, Kraljice Mira, i ona će nas uvesti u pravi mir, u Božju ljubav, blizinu i radost. Zatražimo od Gospe, Kraljice Mira, da nam pomogne pobijediti sva zla našega vremena. Započnimo zajedno s milošću Božjom izgrađivati ljubav, jedinstvo, slogu i mir u međuobiteljskim odnosima boreći se protiv sebičnosti i naših osobnih interesa. Odlučimo se da ćemo činiti sve kako bi naše obitelji našle izvor jedinstva i mira koji se jedino može pronaći u Isusu Kristu, našem Gospodinu.

Marija je iskusila Božju prisutnost u svakom trenutku svojega života. Vrhunac njezine kontemplacije podudara se s iskustvom molitve u kojoj ona susreće moć Svevišnjega i njezina se duša sjedinjuje s Bogom te snagom Duha Svetoga rađa utjelovljenu Riječ Božju. Marija nas nagovara da molimo Boga, da u šutnji, samoći i tišini susretnemo Boga, da naučimo živjeti u zajedništvu s Njime svakoga trenutka svoga života, na poslu, u zabavi, u razgovorima s prijateljima... Tako je to činila Marija sve tamo od navještenja pa do podno Isusova križa na Kalvariji (Iv 19, 25). Ona nas potiče da naučimo slušati glas Božji, da služimo bližnjima, osobito onima koji su u potrebama, da ustrajemo u vjeri, da naučimo živjeti u normalnim okolnostima svojega života.

Blažena Djevica Marija opet i opet poziva na ljubav prema njezinu bezgrješnome srcu. Tu nije po srijedi njezino „ja“, nego njezina „ljubav“. Srce je sjedište ljubavi, spoznavanja, suosjećanja. Srce je sjedište savjesti. Kao što je Marija svoje srce izgradila i oblikovala po uzoru na srce svoga Sina, tako želi da i mi oblikujemo svoje srce po Isusovu srcu. „Isuse blaga i ponizna srca, učini srce naše po srcu svome!“ molimo u Zlatnoj krunici.

Marijino bezgrješno srce za nas je izvor duhovne snage da možemo živjeti Božje zapovijedi, da život svoj uskladimo s Božjom voljom, da budemo spremni poput Marije reći Bogu: „Evo, službenik sam tvoj, službenica sam tvoja!“

Ako tako budemo živjeli, poslušni Duhu, naš će život imati smisla i mir će vladati zemljom. Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!

Kako je Gospa učtiva, ljubazna! Ona nam zahvaljuje što smo se odazvali njezinu pozivu!

Marija vodi ljude k Isusu i prati ih svojim majčinskim blagoslovom. Biblijsko uporište za tu teološku misao nalazimo u Ivanovu evanđelju, u prizoru svadbe u Kani Galilejskoj gdje su se domaćini našli u nevolji zbog nestašice vina. Marija ih je iz te situacije izvukla tako da je njihovu nevolju prenijela Isusu, a njima poručila: „Što god vam rekne, učinite!“ (Iv 2, 5) Drugo biblijsko uporište je mjesto u Ivanovu evanđelju na kojem se pojavljuje Marija pod križem Isusovim: tu Isus povjerava svoju Majku Ivanu, a njega povjerava Majci kao njezina sina. U Ivanu su svi ljudi povjereni Mariji kao svojoj Majci. Ona se stoga za ljude brine majčinskom brigom i ljubavlju te ih prati na putu do Isusa.

Marija nas upozorava da uzalud kucamo na njezino srce tražeći od nje neko posebno dobro, materijalno ili duhovno, dok smo

u grijehu i bez sakramenta pomirenja s Bogom. Vjera i nada u tijesnoj su vezi s ljubavlju prema Bogu i prema bližnjima. Kršćanski život pretpostavlja uredan čudoredan život. Ne možemo gajiti nadu u bolju budućnost dok smo god u grijehu i s Bogom nepomi- reni.

Marija je bila Židovka i odgojena u židovskoj vjeri i pobožnosti. Bila je sva uronjena u Božji svijet, u svijet Božje milosti i ljubavi. Njezin je duh trajno veličao Boga i radovao se, kliktao u Bogu, Spasitelju svome (usp. Lk 1, 46-47). Ona je svu stvarnost oko sebe promatrala u svjetlu vjere u Boga i o svemu je razmišljala: „Marija u sebi pohranjivale sve te događaje i prebiraše ih u svome srcu.“ (Lk 2, 19)

Marija, dakle, zna cijeniti molitvu kao osoban razgovor s Bogom. I stoga svima nama preporuča da molimo, da prestano razgovaramo s Bogom kao sa svojim ocem ili sa svojom majkom. Za molitvu, za razgovor s Bogom, bitno je povjerenje i ljubav. S nekim možemo ustrajno razgovarati samo ako ga volimo, ljubimo i u njega imamo povjerenje.

Blažena Djevica Marija oživotvorena je ljubav Božja. Bog je u nju izlio svoju milost i ljubav. Ona je milosti i ljubavi puna. To upravo znači onaj „andeoski pozdrav“ kojim ju je arkandeo Gabriel pozdravio kad joj je navijestio da je ona izabrana da bude majkom Sina Božjega: „Zdravo, milosti puna! Gospodin je s tobom!“ Grčki izraz „keharitomene“ sadrži u sebi izraz „harris“ koji znači i *milost i ljubav*. Marija je oslovljena kao biće puno Božje ljubavi. I s pravom je tako jer je Blažena Djevica Marija tijesno povezana s Isusom Kristom, pravim uzrokom naše radosti.

Gospa, naša Majka, nas voli. Kako je to lijepo čuti iz njezinih usta! Ona nas voli! Ona je u nebeskoj slavi, u kraljevstvu Božjem, sa svojim Sinom, s Isusom. I ona misli na nas, na svakoga od nas, jer svi smo mi njezina djeca. Svatko od nas može biti siguran da je ona njegova Majka. I zato joj se smijemo utjecati zazivom „Majko draga, Majko sveta!“ kako glasi jedna naša lijepa hrvatska marijanska pjesma („O mila Majko nebeska!“).

Marija je s nama još i danas, kad nas opet zapljuskuju valovi gospodarske i novčane krize, krize zapošljavanja, a iznad svega duhovne krize: slabljenje vjerničkog življenja, čudoredni nered u društvu, promicanje kul-

ture smrti na račun kulture života (homoseksualizam, lezbizam i drugi oblici uništavanja obitelji), govor mržnje vodećih ljudi u politici jednih protiv drugih kao nekad u komunističkoj diktaturi. Zato nas Marija i u ovoj poruci poziva da se molimo, da se ne prestano i usrdno molimo njoj za obranu i zaštitu protiv svih protivnih vjetrova suvremene duhovne krize.

Lik Međugorske Gospe već je na neki način postao poveznica mnogih štovatelja Međugorske Gospe Kraljice Mira. Bilo bi dobro kad bi se udomaćio običaj da Međugorska Gospa putuje, hodočasti od jedne do druge kuće, od jedne do druge obitelji i međusobno ih povezuje. To bi bio jedan novi pokret dobrote, mira, vjere, nade i ljubavi. Međugorska Gospa!

Bog je izabrao Mariju, skromnu i poniznu djevojku iz Nazareta, koja je tek bila zaručena s Josipom. Bog je čudesno zahvatio u život Marijin te je ona začela Dijete po Duhu Svetome, kao što to tvrdi i evanđelist Luka. Tako Marija samo Bogu i svojoj suradnji s Njime ima zahvaliti što je postala Mesijinom majkom. Ona tako s Isusom zauzima središnje mjesto u spasenjskom planu Božjem, isključivo Božjim zahvatom. Marija postaje Isusovom majkom. Njezino dijete potječe od Duha Svetoga.

Kao što je uvijek činila kršćanska pobožnost, i mi Presvetoj Djevici preporučujemo teške pojedinačne situacije da ih ona iznese svome Sinu i od njega isprosi da se ublaže i promijene. Ali njoj podastiremo i socijalne prilike, pa i međunarodnu krizu u svim njezinim uistinu zabrinjavajućim razmjerima bijede nezaposlenosti, nestašice hrane, trke u naoružavanju, gaženja ljudskih prava, konfliktnih situacija ili opasnosti, bilo da su one djelomične ili uopće. Sve to želimo sinovski iznijeti pred njezine *milostive oči* te još jednom u vjeri i nadi ponavljamo drevnu antifonu: „Sveta Bogorodice, ne prezri molbe i kušnjama našim, već nas oslobodi svih opasnosti, o slavna i blagoslovljena Djevice!“

Kao što je Isus trajno prisutan među nama („I evo, ja sam s vama u sve dane – do svršetka svijeta“, Mt 28, 20) – tako je i njegova Majka trajno prisutna među nama kao Majka otajstvenoga Tijela Kristova, to jest *Crkve*. Trajno je pri-

sutna kao utočište grješnika, utjeha žalosnih, pomoćnica kršćana... O njezinoj trajnoj prisutnosti među nama, njezinom djelovanju, svjedoče brojna svetišta diljem svijeta na kojima se njezina djeca okupljaju i njoj utječu za pomoć. O njezinoj trajnoj prisutnosti među nama, Kristovima vjernicima, dokaz su brojna njezina ukazanja.

Gospa nas gleda i motri. Prodire u naše srce, pokušava nas razumjeti u svjetlu našega srca. Gleda nas i promatra ona koja je sva lijepa i sva sveta. Njezin nas pogled čisti od naših grijeha i čini nas lijepima i dobrima. Čisti nas od naših grijeha. A njih ima mnogo i različite su naravi.

U svjetlu njezina pogleda i njezina preobraženoga lica osjećamo svu težinu svojih grijeha, svojih slabosti, svojih propusta. Gledajući je i motreći prepustamo se njezinoj ljubavi, njezinu milosrđu. U Marijinu sjajnom licu prepoznamo odsjaj Božji, odsjaj Božje dobrote i ljubavi. Ona nas uči da se prepustimo njoj poput djeteta koje se prepušta svojoj majci.

Marijina je zadaća, otkako je ona u nebeskoj slavi, moliti za nas „siromašne grješnike“. Zato je mi bezbroj puta molimo, osobito moleći krunicu, „moli za nas grješnike sada i na času smrti naše!“.

*Hvala vam što ste se odazvali momu pozivu!
33 godine Međugorja
24. VI. 1981. – 24. VI. 2014.*

Zajednička izjava pape Franje i ekumenskog patrijarha Bartolomeja I.

Apostolsko izaslanstvo, Jeruzalem, 25. svibnja 2014.

1. Kao što su se naši časni prethodnici, papa Pavao VI. i ekumenski patrijarh Atenagora, ovdje u Jeruzalemu susreli prije pedeset godina, tako smo se i mi, papa Franjo i ekumenski patrijarh Bartolomej, htjeli susresti u Svetoj Zemlji, „gdje je naš zajednički Otkupitelj, Krist Gospodin, živio, naučavao, umro, uskrsnuo i uzašao na nebo, odakle je poslao Duha Svetoga na Crkvu koja se rađala“ (Zajednička izjava pape Pavla VI. i patrijarha Atenagore, objavljena nakon susreta 6. siječnja 1964.). Ovaj naš susret, ponovni sastanak biskupa Crkve u Rimu i Crkve u Carigradu, koje su utemeljila braća, apostoli Petar i Andrija, za nas je izvor snažne duhovne radosti te nam pruža priliku da promišljamo o dubini i autentičnosti veza koje postoje među nama, a plod su hoda puna milosti kojim nas je Gospodin vodio počevši od onoga blagoslovljenog dana prije pedeset godina.

2. Naš današnji bratski susret nov je i prijeko potreban jedinstvu prema kojem nas može voditi samo Duh Sveti: jedinstvu zajedništva u zakonitoj različitosti. Živom zahvalnošću spominjemo se koraka koje nam je Gospodin već dao da prijedemo. Zagrljaj što su ga razmijenili papa Pavao VI. i patrijarh Atenagora ovdje u Jeruzalemu, nakon mnogih stoljeća šutnje, pripremio je

put činu od izvanrednoga značaja, uklanjajući iz spomena i iz Crkve odluka o međusobnu izopćenju iz god. 1054. Slijedila je razmjena posjeta u njihovim sjedištima u Rimu i Carigradu, česta dopisivanja, a potom i odluka pape Ivana Pavla II. i patrijarha Dimi-

trija, obojice časne uspomene, da započnu teološki dijalog o istini između katolika i pravoslavnih. Kroz ove godine Bog, izvor svakog mira i ljubavi, naučio nas je da jedni druge smatramo članovima iste kršćanske obitelji, pod jedinim Gospodinom i Spa-

siteljem, Kristom Isusom, te da jedni druge ljubimo, da možemo ispovijedati svoju vjeru u isto Kristovo evanđelje kako su ga primili apostoli i kako je izraženo i nama preneseno po ekumenskim saborima i crkvenim ocima. Potpuno svjesni da nismo postigli cilj puna zajedništva, danas potvrđujemo svoju zauzetost da nastavimo zajedno hoditi prema jedinstvu za koje je Krist Gospodin molio Oca, „da svi budu jedno“ (Iv 17, 21).

3. Svjesni da se to jedinstvo pokazuje u ljubavi prema Bogu i u ljubavi prema bližnjemu, čeznemo za danom kada ćemo konačno zajedno sudjelovati na euharistijskoj gozbi. Kao kršćani imamo zadaću da se pripravimo za primanje toga dara euharistijskoga zajedništva, prema nauku svetog Ireneja Lionskoga, ispovijedanjem iste vjere, trajnom molitvom, nutarnjim obraćenjem, obnovom života i bratskim razgovorom (*Adversus haereses*, IV, 18, 5; PG 7, 1028). Težeći prema tome cilju, prema koje-

mu usmjeravamo svoje nade, pred svijetom pokazujemo Božju ljubav te ćemo u tome svjetlu biti prepoznati kao istinski učenici Isusa Krista (usp. Iv 13, 35).

4. S tim ciljem temeljan doprinos potraži za punim zajedništvom između katolika i pravoslavnih pružio je teološki dijalog Mješovite međunarodne komisije. U vrijeme pape Ivana Pavla II. i patrijarha Dimitrija napredak koji su postigli naši teološki susreti bio je od bitnoga značenja. Danas želimo izreći koliko duboko cijenimo postignute rezultate, kao i napore koji se sada poduzimaju. Nije riječ o tek teorijskom djelovanju, nego o djelovanju u istini i ljubavi koje zahtijeva još dublje poznavanje tradicije jednih i drugih kako bismo ih razumjeli i od njih učili. Stoga ponovno ističemo da teološki dijalog ne traži najmanji zajednički nazivnik na kojem će se moći postići kompromis, nego se temelji na proučavanju cjelovite istine koju je Krist darovao svojoj Crkvi i koju, pokrenuti Duhom Svetim, ne prestajemo sve bolje razumijevati. Zato zajedno naglašavamo da naša vjernost Gospodinu zahtijeva bratski susret i istinski dijalog. Ova zajednička potraga ne udaljava nas od istine. Naprotiv, po razmjeni darova, vodit će nas, pod vodstvom Duha, k svoj istini (usp. Iv 16, 13).

5. Premda smo još na putu prema punu zajedništvu, odsada imamo obvezu pružiti zajedničko svjedočanstvo o Božjoj ljubavi prema svima surađujući u služnju ljudskom rodu, osobito kada je riječ o obrani dostojanstva ljudske osobe u svakom stadiju života kao i o obrani svetosti obitelji utemeljene na braku, o promicanju mira i općega dobra te odgovoru na bijedu koja nastavlja pogađati naš svijet. Prepoznavamo da se neprestano trebamo suočavati s glađu, neimaštinom, nepismenošću, nejednakom raspodjelom dobara. Naša je obveza učiniti napor te zajedno izgrađivati pravedno i humano društvo u kojem se nitko ne će osjetiti isključenim ili zanemarenim.

6. Duboko smo uvjereni da budućnost obitelji čovječanstva ovisi i o tome kako ćemo znati čuvati, mudro i s ljubavlju, s pravednošću i jednakošću, dar stvaranja što nam ga je Bog povjerio. Stoga s kajanjem prepoznavamo nepravedno iskorištavanje našega planeta, što predstavlja grijeh u Božjim očima. Naglašavamo svoju odgovornost i obvezu gajiti osjećaj poniznosti i umjerenosti kako bi svi osjetili potrebu da poštuju stvorenje te ga brižno čuvaju. Usto, potvrđujemo i svoju zauzetost u buđenju savjesti s obzirom na očuvanje stvorenoga. Pozivamo sve muškarce i žene dobre volje da traže načine kako živjeti s manje rastrošnosti,

a s većom razboritošću, pokazujući manje pohlepe, a više velikodušnosti za očuvanje Božjega svijeta i za dobro njegova naroda.

7. Postoji i žurna potreba učinkovite i zauzete suradnje među kršćanima radi općeg očuvanja prava na javno priznavanje svoje vjere te da se prema nama odnosi s pravednošću kad nastojimo promicati doprinos koji kršćanstvo i dalje daje suvremenom društvu i kulturi. U tom smislu potičemo sve kršćane da promiču istinski dijalog sa židovstvom, s islamom i s drugim religijskim tradicijama. Nezainteresiranost i međusobno nepoznavanje mogu voditi nepovjerenju, a na žalost i sukobu.

8. Iz ovoga svetoga grada Jeruzalema želimo izreći svoju zajedničku duboku zabrinutost za položaj kršćana na Bliskome istoku i za njihovo pravo da ostanu građani svojih domovina u punome smislu. S pouzdanjem upravljamo svoju molitvu svemogućem i milosrdnom Bogu za mir u Svetoj Zemlji i na cijelom Bliskom istoku. Molimo osobito za Crkve u Egiptu, u Siriji i u Iraku, koje su mnogo trpjele zbog nedavnih događaja. Ohrabrujemo sve strane, bez obzira na njihova religijska uvjerenja, da nastave raditi na pomirenju i na pravednom priznavanju prava naroda. Duboko smo uvjereni da jedino moguće sredstvo postizanja mira nije oružje, nego dijalog, praštanje i pomirenje.

9. U povijesnom okruženju obilježenu nasiljem, nezainteresiranošću i egoizmom toliki se muškarci i žene danas osjećaju izgubljenima. Upravo zajedničkim svjedočenjem radosne vijesti evanđelja moći ćemo pomoći čovjeku našega vremena da ponovno nađe put koji ga vodi do istine, do pravde i do mira. Jedinstveni u nakani i spominjući se primjera koji su prije pedeset godina ovdje u Jeruzalemu dali papa Pavao VI. i patrijarh Atenagora, pozivamo kršćane, vjernike svih vjerskih tradicija i sve ljude dobre volje da prepoznaju žurnost sadašnjega trenutka koji nas poziva da tražimo pomirenje i jedinstvo obitelji čovječanstva u punu poštovanju zakonitih različitosti, za dobro cijeloga ljudskog roda i budućih naraštaja.

10. Dok proživljavamo ovo zajedničko hodočašće na mjesto gdje je naš jedini i isti Gospodin, Isus Krist, bio raspet, gdje je bio pokopan i gdje je uskrsnuo, ponizno povjeravamo zagovoru Presvete Marije i vazda Djevice buduće korake našega puta prema punu jedinstvu te čitavu obitelj čovječanstva preporučujemo beskonačnoj ljubavi Božjoj.

Neka te Gospodin licem svojim obasja, milostiv ti bude! Neka pogled svoj Gospodin svrati na te i mir ti donese! (Br 6, 25-26)

Neka te Gospodin licem svojim obasja, milostiv ti bude! Neka pogled svoj Gospodin svrati na te i mir ti donese! (Br 6, 25-26)

Raspored molitveno-liturgijskog programa za 33. obljetnicu ukazanja Kraljice Mira

Od nedjelje 15. lipnja do ponedjeljka 23. lipnja: devetnica – molitva krunice na Podbrdu u 16 sati.

Utorak, 24. lipnja

- 6 sati: Hodnja mira od Humca do Međugorja; polazak s Humca u 6 sati ispred crkve sv. Ante, dolazak oko 10 sati
- blagoslov s Presvetim Oltarskim Sakramentom pred župnom crkvom u Međugorju
- sveta ispovijed prije podne i od 17 sati
- 8 i 11 sati: sv. Misa na hrvatskom jeziku
- Mise na stranim jezicima prema blagdanskom rasporedu
- 18 sati: krunica
- 19 sati: sv. Misa uočnica
- 22 – 5 sati: klanjanje Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu

Srijeda, 25. lipnja: 33. obljetnica Gospi-nih ukazanja u Međugorju

- sv. ispovijed tijekom cijelog dana
- 5, 6, 7, 8, 9 i 11 sati: sv. Mise na hrvatskom jeziku
- 18 sati: krunica
- 19 sati: središnje sv. misno slavlje

Sakrament svete potvrde u Međugorju

U subotu 17. svibnja 2014. u župnoj crkvi sv. Jakova u Međugorju 79 krizmanika primilo je sakrament svete potvrde kojim se kršteni obogaćuju darom Duha Svetoga i savršenije povezuju s Crkvom. Sakrament potvrde kandidatima je podijelio mjesni bi-

skup mons. Ratko Perić pod svetom Misom u 10 sati. Svojom pjesmom ovo misno slavlje uveličao je veliki župni zbor župe Međugorje. Dan prije, 16. svibnja, krizmanici, njihovi kumovi i roditelji pristupili su sakramentu svete ispovijedi.

Prva sveta pričest u Međugorju

Nakon završene vjeronaučne pripreme 18. svibnja 2014. u 10 sati prvoj svetoj pričesti u župi Međugorje pristupilo je pedesetpetero djece. Svečanu svetu misu predslavio je fra Stanko Ćosić, a slavlje je svojim skladnim pjevanjem uveličao međugorski dječji zbor „Golubići mira“. Fra Stanko je u propovijedi djeci kazao da je

ovo za njih poseban dan jer se mogu pričestiti i na poseban način primiti Isusa: „Upoznajte Isusa! Što ga budete više upoznawali, upoznat ćete i Boga. Što više budete upoznawali Isusa, upoznat ćete svoju vlastitu ljepotu. Kao cvjetovi koji se otvaraju suncu, tako će cvjetati i vaše srce. Vi i roditelji budite primjer svojoj djeci.“

Peter O'Brien iz Irske: Doživio sam duboko obraćenje

Ovih se dana u Međugorje slila rijeka hodočasnika među kojima smo susreli i Petera O'Briena koji dolazi iz Corka u Irskoj, gdje studira pravo. Ovo mu je četvrti posjet Međugorju. Ističe da je prvi put došao kada mu je prijatelj svećenik iz Irske platio put u Međugorje: „Bio sam ovdje tjedan dana i, premda sam čuo za Međugorje već i prije, nisam znao što se zaista događa. Doživio sam duboko obraćenje, jako duboko

obraćenje... Otad sam jako zainteresiran za katoličanstvo, za Misu, krunicu i ispovijed. Srećom, moji su prijatelji također u vjeri i jedan od njih želi doći ovamo nakon što sam mu pričao o Međugorju. Govorio sam i drugima pa su i oni postali zainteresirani i žele doći ovamo. Ovdje je posebno što se daje određena pozornost vjeri, katoličanstvu i što nam se pokazuje da je Bog najvažnije što imamo, kao i Isus i naša Gospa. Oni su ono najvažnije u našem životu i bez njih

bi sve bilo beznačajno“, kaže mladi hodočasnik iz Irske. „Ponekad možemo postati obeshabrenima kada pogledamo oko sebe, kada pogledamo što se događa oko nas, posebice ratovi u posljednjih nekoliko godina... Mnogo se stvari mijenja, čini mi se nagore... Čini mi se da je iznimno važno održati čvrstu vjeru u svemu ovome kako bi nam ona pomogla da prođemo kroz ova vremena kušnje“, zaključuje O'Brien.

Bračni par iz Rima: U Međugorju se osjeća unutarnji mir

Bračni par Sergio i Ida dolaze iz Rima. U Međugorju su prvi put i jako su zahvalni što im se ispunila želja jer su doživjeli prekrasno iskustvo. „Posrećilo nam se da je i vrijeme bilo lijepo. Potičem sve da dođu ovamo jer je to doista dirljivo iskustvo. Na Brdu ukazanja postoji nešto što je teško objasniti i doista sam mislio o tome što je moglo potaknuti vidiocce da se penju gore. Čini mi se da je sv. Ivan Pavao II. rekao da je Međugorje ispovjedaonica svijeta. Osjeća se jača unutarnja vedrina, unutarnji mir. Stvari iz svakodnevnoga života poslože se onako kako treba“, ispričao nam je Sergio.

Poziv

Vijest o nezapamćenim poplavama koje su pogodile dijelove Hrvatske, Bosne i Hercegovine i Srbije obišla je svijet. Stoga su mnogi hodočasnici pitali je li stradalo Međugorje i kako se može pomoći ugroženima. Međugorje je prostorno daleko od ugroženih područja, ali želi biti blizu svima onima koji su osjetili i osjećaju posljedice ove velike prirodne nepogode. Stoga pozivamo sve hodočasnike, ljude dobre volje i prijatelje Međugorja da se odazovu i pomognu prema svojim mogućnostima. To je moguće učiniti preko naše humanitarne udruge Međugorje Mir – Majčino selo (koja je još u vrijeme rata usmjeravala humanitarnu pomoć)

uplaćujući svoj dar na žiro-račun: **Hypo Alpe-Adria-Bank d. d. Mostar** Kneza Branimira 2b, BiH - 88 000 Mostar KM: 3060130000884555; IBAN:BA393060203720765924; SWIFT: HAABBA22

Kontakt: **Međugorje Mir – Majčino selo** Bijakovići 88266 Međugorje Bosna i Hercegovina^o Tel: +387-36-651-704 Faks: +387-36-650-670 e-adresa: medjugorje.caritas@tel.net.ba <http://www.mothersvillage.org>

Drugi put u Međugorju

Uz hodočasnike iz nekoliko država svijeta novinari Radiopostaje „Mir“ Međugorje ovih su dana razgovarali i s onima iz Škotske. Među njima je bio i John McKenzie kojemu je ovo drugi posjet Međugorju. Godinama su ga nagovarali na dolazak u Međugorje, no prvi put dolazi tek u listopadu prošle godine. „Prvi put došao sam sa skupinom hodočasnika iz Creek Lodgea, s otoka Dalmallyja u Škotskoj. Creek Lodge je prekrasno mjesto u koje smo se smjestili nakon što se moja obitelj vratila iz Međugorja, na samu početku ukazanja. Obitelj je kuću predala zajednici iz koje se razvila or-

ganizacija Mary's Meals (Marijini obroci) i jako sam dobar s njima. Oni hrane oko 800 tisuća djece godišnje!“ kazao je John te dodao da je divno biti u Međugorju: „Nisam bio posve siguran kamo idem. Prvih dana vidio sam radost na licima ljudi i uzbuđenje, ali ja se nisam tako osjećao na početku i onda su se neke stvari dogodile za vrijeme moga boravka ovdje. Stvari su to o kojima čitate, ali koje ne doživite često. Kad se ovdje osvrnemo oko sebe vidimo toliko zadovoljnih i prilično sretnih ljudi koji mole. Oni mogu donijeti samo dobro svijetu. Zato sam prilično siguran da ovdje postoji nešto.“

Preminuo fra Augustin (Baja) Barać

Proviđen sakramentima umirućih u našem je samostanu na Humcu 11. travnja 2014. u 77. godini života, 57. godini redovništva i 49. godini svećeništva preminuo fra Augustin (Baja) Barać. Fra Augustin je rođen 16. svibnja 1937. u Međugorju, gdje je istoga dana i kršten.

Pučku školu pohađao je od 1945. do 1951. u Međugorju i Čapljini, a zatim odlazi u Visoko gdje od 1951. do 1959. u franjevačkom sjemeništu pohađa gimnaziju. Filozofiju i teologiju studirao je od 1961. do 1966. na Franjevačkoj teologiji u Visokom i Sarajevu.

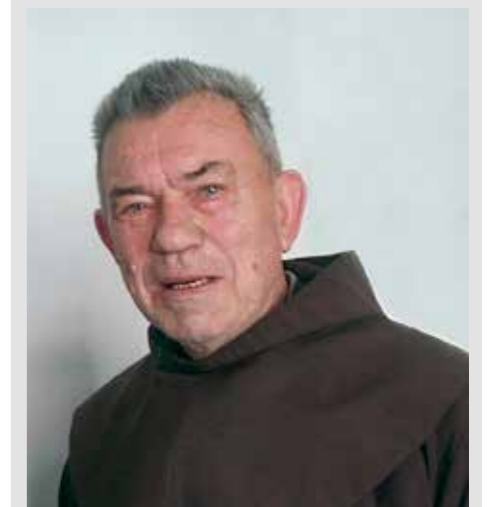
Dakonski red podijelio mu je 4. travnja 1965. nadbiskup Marko Alaupović u Sarajevu, a svećenički red biskup Petar Čule 15. kolovoza 1965. u Nevesinju.

Franjevačko habit obukao je 14. srpnja 1957. u Kraljevoj Sutjesci, gdje je 15. srpnja 1958. položio i privremene zavjete.

Vječne zavjete je položio 15. srpnja 1963. na Humcu.

Sv. misa zadušnica slavljenja je 12. travnja 2014. u samostanskoj crkvi na Humcu. Fra Augustin je pokopan na humačkom Novom groblju.

Počivao u miru Božjem!

Statistika za svibanj 2014.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 204 200
Broj svećenika koncelebrana: 3663
(118 dnevno)

A evo vam znaka: Naći ćete Dijete povijeno u pelene...

Papa: „Sramimo se pred Bogom zbog djece koja trpe!“

Za pohoda svetim mjestima u svibnju ove godine papa Franjo slavio je svetu Misu u Betlehemu. Na početku propovijedi, na Misi slavljenoj pred bazilikom Isusova rođenja u Betlehemu, naveo je riječi iz Lukina evanđelja: A evo vam znaka: Naći ćete Dijete povijeno u pelene i položeno u jase... (Usp. Lk 2, 12)

Koja je to milost slaviti Euharistiju na mjestu gdje se rodio Isus! kazao je Papa i zatim zahvalio Bogu i državnim i vjerskim vlastima te svima nazočnima što su ga primili na ovome hodočašću. Dijete Isus, rođeno u Betlehemu, jest znak koji je Bog dao onima koji se žele spasiti i zauvijek ostaje znak Božje nježnosti i prisutnosti u svijetu.

Evo vam znaka: Naći ćete Dijete... kazao je papa Franjo. I danas je dijete znak – znak nade i života, ali i znak koji dijagnostičira zdravstveno stanje obitelji, društva i čitava svijeta. Kada su djeca prihvaćena, voljena, odgajana i zaštićena, obitelj je zdrava, društvo napreduje i svijet je humaniji. Papa je zatim podsjetio na Institut Effata, institut za gluho-nijemu djecu koji je ustanovio Pavao VI., te kazao da je to konkretan znak Božje dobrote.

I nama, muškarcima i ženama dvadeset i prvoga stoljeća, Bog ponavlja: A evo vam znaka: Naći ćete Dijete... I betlehemske Dijete, poput sve ostale novorođenčadi, slabo i nezaštićeno. Ne zna još govoriti, a ipak je utjelovljena Riječ koja je došla izmijeniti srce i život ljudi. I to je Dijete, poput ostale djece, ne jako i potrebno je pomoći i zaštititi. I današnja djeca imaju potrebu da ih se prihvati, da ih se zaštiti i to od same majčine utrobe. Pa, ipak, u ovom našem svijetu koji razvija sofisticiranu tehnologiju tolika djeca žive u nečovječnim uvjetima i na rubu društva, na gradskim periferijama ili na seoskim područjima. Još su i danas mnoga djeca iskorištavana, maltretirana, porobljena, objekti nasilja i nedopuštene trgovine. Mnoga su djeca danas prognanici, izbjeglice, ponekad utopljeni u morima, posebno na Mediteranu. Zbog svega se toga danas pred Bogom, Bogom koji je postao dijete, stidimo – kazao je Papa.

Zapitajmo se tko smo pred Djetetom Isusom! Tko smo mi pred djecom danas?

Jesmo li poput Marije i Josipa koji prima ju Isusa i o njemu se brinu roditeljskom ljubavlju ili smo slični Herodu koji ga želi ubiti? Jesmo li poput pastira koji žure pokloniti mu se i darovati mu ponizno svoje darove ili smo indiferentni? Jesmo li praznozborci ili pobožnjakovići, osobe koje iskorištavaju slike siromašne djece kako bi zaradili? Jesmo li sposobni i uz njih i s njima trošiti svoje vrijeme? Znamo li ih saslušati, paziti, s njima i za njih moliti ili ih zapuštamo da bismo išli za svojim poslom? – upitao je Sveti Otac.

Evo vam znaka: Naći ćete Dijete... – ponovio je Sveti Otac te nastavio: – Možda to dijete plače jer je gladno, jer mu je hladno, jer želi biti u zagrljaju... I danas djeca plaču, i to vrlo mnogo, i traže objašnjenje. U svijetu koji svakodnevno baca tone i tone hrane i lijekova ima djece koja plaču zbog gladi ili zbog lako izlječivih bolesti. U vremenu koje

promiče i naviješta zaštitu djece proizvodi se oružje koje dospijeva u ruke djece ratnika; proizvode se proizvodi koje pakiraju ruke malih radnika robova. Njihov je plač priglasen: moraju se boriti, moraju raditi, ne smiju plakati! No, za njima plaču njihove majke, današnje Rahele; oplakuju svoju djecu i ne mogu se utješiti (Usp. Mt 2, 18).

Evo vam znaka... – naglasio je Papa – Dijete Isus, rođen u Betlehemu, i svako dijete koje dođe na svijet dijagnostički je znak koji nam omogućava da vidimo zdravlje svoje obitelji, svoje zajednice i naroda. Iz ove iskrene i poštene dijagnoze može nastati nov način života u kojemu odnosi više ne će biti obilježeni sukobima, ugnjetavanjem i potrošačkim duhom, nego odnosima bratstva, praštanja i pomirenja, međusobne raspodjele i ljubavi – poručio je papa Franjo, a zatim uputio kratku molitvu Majci Božjoj.

Priradio fra Tomislav Pervan

► Nastavak s 9. str.

apostolima da ga oni prenesu svijetu (usp. Mt 10, 11 sl.) kako bi svi ljudi postali „sinovi mira“ (Lk 10, 6). Zato se i Gospa, kao „Kraljica apostola“, u Međugorju izriječkom predstavila kao „Kraljica mira“. Nitko drugi kao ona ne zna i ne može bolje i uspješnije uvjeriti današnji svijet, koji je suočen s prijetnjama uništenja, da je mir njegovo najveće i najpotrebnije dobro.

Vjera

Druga je Gospina poruka vjera. Gospa je iznosi već četvrtog, petog i šestog dana ukazanja, a i inače je ponavlja često, što je i razumljivo. Bez vjere, naime, nije moguće doći do mira. K tome je vjera po sebi odgovor na Božju riječ u kojoj se Bog ne samo objavljuje nego i dariva ljudima. U vjeri čovjek prima Božju riječ koja je u Kristu postala „naš mir“ (Ef 2, 14). Primajući je, čovjek postaje novi čovjek s novim, Kristovim životom u sebi i dionik Božje naravi (usp. 1 Pt 1, 4; Ef 2, 18). Time se čovjeku osigurava mir i s Bogom i s ljudima.

Nitko opet kao Gospa ne poznaje vrijednost vjere i njezinu potrebu današnjem čovjeku. Zato je vidiocima ističe u svakoj prigodi i zadužuje ih da je prenose drugima. Ona je pretpostavlja svemu što ljudi traže i postavlja kao prvi uvjet ispunjenja svih molba, zahtjeva i želja bez obzira na to odnose li se one na zdravlje ili na bilo koje druge ljudske potrebe.

Obraćanje

Obraćanje je također česta Gospina poruka jer pretpostavlja slabu ili nikakvu vjeru kod ljudi današnjega vremena. A bez nje nije moguće steći mir. Pravo je obraćenje „očistiti srce“ (Jer 4,14), jer pokvareno srce stvarna i podupire loše odnose i društvene sustave, nepravedne zakone i ropske ustrojbe. Bez korjenite promjene u srcu i bez njegova obraćenja nema mira. Zato Gospa stalno zahtijeva čestu ispovijed. Zahtjev je upućen svim ljudima bez razlike jer „nema pravedna

ni jednoga... Svi su zastranili, podjednako se pokvarili“ (Rim 3, 11-12).

Molitva

Gospa, počevši od petog dana ukazanja, gotovo svakodnevno preporučuje i molitvu. Ona zahtijeva od svih ljudi da neprekidno mole, baš kako je to tražio i Krist (usp. Mk 9, 29; Mt 8, 38; Lk 11, 5 -13...). Molitva, naime, ili potiče ili jača čovjeku vjeru bez koje nema uredna odnosa ni s Bogom ni s drugim ljudima. Osim toga, molitvom čovjek očituje svoju životnu povezanost s Bogom: priznaje ga, zahvaljuje mu na primljenim darovima i s pouzdanjem od njega očekuje i ostalo što mu je potrebno, napose spasenje. Molitva učvršćuje taj stav u čovjeku te mu pomaže da ima uredne odnose s Bogom, bez kojih nije moguće održavati i promicati mir ni s njim ni s ljudima.

Opravdanost molitve posebno je očita iz toga što je riječ Božja upućena čovjeku te iz potrebe da čovjek na nju odgovori riječju. Odgovor je govorna vjera ili molitva kojom vjera samu sebe ujedno potiče, obnavlja, jača i podupire. Osim toga, molitvom čovjek uvjerljivo navješćuje Boga i evanđelje te užije vjeru u drugim ljudima.

Post

Već od šestoga dana ukazanja Gospa često preporučuje post jer on stoji u službi vjere. Njime, čovjek provjerava, potvrđuje i osigurava svoju vlast nad sobom. Samo čovjek koji vlada sobom može biti slobodan i sposoban sebe predati Bogu i bližnjemu, kako to traži vjera. Post jamči čovjeku da je njegovo predanje u vjeri iskreno i sigurno. On mu pomaže da se oslobodi od svakog ropstva, ponajprije od grijeha. Tko god nije svoj, on je rob. Zatim, post pomaže čovjeku u obuzdavanju težnje za pretjeranim užitcima koji lako dovode do bezobzirna trošenja vremenitih dobara koja su inače drugima potrebna za goli opstanak.

Postom se stječu dobra kojima se može oživotvoriti ljubav prema siromašnima i bijednima i tako barem donekle ublažiti razlike između njih i bogatih. Post iscjeljuje:

Gospa dobro poznaje narav i slabost župljana i hodočasnika s kojima želi surađivati na spasenju svijeta i svjesna je da je za to potrebna nadnaravna snaga. Zato ih upućuje i vodi na izvore te snage. To je na prvome mjestu molitva. Nju žarko preporučuje u gotovo svakoj svojoj poruci.

odricanjem privilegirani nadomještaju manjak kod onih koji su zakinuti. Time se na svoj način uspostavlja oblik mira koji je danas posebno ugrožen golemim razlikama između bogatih i siromašnih (Sjever i Jug).

Prema tome, iz Gospinih je poruka jasno da je mir najveće dobro, a da su vjera, obraćenje, molitva i post jedini uvjeti kako se on može ostvariti.

Posebne poruke

Uz pet, rekli bismo, glavnih poruka koje je Gospa odmah na početku dala cijelomu svijetu, ona je počela od 1. ožujka 1984. svakoga četvrtka, uglavnom preko Marije Pavlović, davati još posebne poruke za međugorsku župu i hodočasnike koji dolaze u Međugorje. Gospa je, naime, osim šestero vidjelaca odabrala cijelu župu i hodočasnike za svoje svjedoke i suradnike. To je očitovano u prvoj poruci koju im je uputila rekavši: „Ja sam ovu župu na poseban način odabrala i želim je voditi.“ To je isto još jednom poslije potvrdila: „Na poseban sam način izabrala ovu župu koja mi je milija nego ostale, gdje sam rado boravila kad me je Svevišnji slao.“ (21. ožujka 1985.)

Gospa je navela i razlog toga izbora: „Obraćajte se vi u župi, to je moja druga želja. Tako će se moći obraćati svi koji budu ovamo dolazili.“ (8. ožujka 1984.) „Molim vas, napose članove ove župe, da proizvljavate moje poruke.“ (16. kolovoza 1984.) Najprije trebaju sami župljani i hodočasnici postati svjedocima njezina ukazanja i njezinih poruka kako bi se onda zajedno s vidiocima njoj pridružili u ostvarivanju njezina plana obraćenja svijeta i njegova pomirenja s Bogom.

Gospa dobro poznaje narav i slabost župljana i hodočasnika s kojima želi surađivati na spasenju svijeta i svjesna je da je za to potrebna nadnaravna snaga. Zato ih upućuje i vodi na izvore te snage. To je na prvome mjestu molitva. Nju žarko preporučuje u gotovo svakoj svojoj poruci. Od molitava posebno ističe svetu Misu (7. ožujka 1985.; 16. svibnja 1985.), neprekidnu pobožnost Presvetom Oltarskom Sakramentu (15. ožujka 1984.), Duhu Svetome (2. lipnja 1984.; 9. lipnja 1984.; 11. travnja 1985.; 9. svibnja 1985.; 16. svibnja 1985.; 23. svibnja 1985. ...) i čitanje Svetoga pisma (8. listopada 1984.; 14. veljače 1985.).

Tim posebnim porukama međugorskoj župi i hodočasnima Gospa želi prve poruke, koje je u početku dala cijelomu svijetu, produbiti i učiniti shvatljivima i prihvatljivima drugim ljudima. Od 25. siječnja 1987. Gospa daje svoje poruke svakoga 25. u mjesecu preko vidjelice Marije Pavlović. To traje još i danas.

S hodočasnicima molimo i njima služimo

Društvo vodiča za hodočasnike u župi Međugorje osnovano je 1991. godine. Inicijativu su pokrenuli svećenici koji su tada djelovali u župi, kao i nekolicina mladih koji su već tada bili shvatili važnost vjerodostojna prenošenja povijesti i istine o našem načinu života i o ovim događajima. Društvo osposobljava svoje članove za rad s hodočasnicima koji dolaze u Međugorje. O radu Društva vodiča razgovaramo s njegovom predsjednicom Jelenom Odak.

Priredio Krešo Šego

Recite nam nešto o prvim dolascima hodočasnika u Međugorje i o tome kako je izgledala komunikacija između hodočasnika i domaćeg stanovništva.

- Mi, koji smo Gospina ukazanja doživjeli izbliza i bili svjedoci onog prvog vremena i onih prvih događaja, danas se možemo prisjetiti kako je Međugorje svih ovih godina raslo u duhovnom i organizacijskom smislu. Jedno malo selo odjednom je postalo okupljalište na molitvu i slušanje Božje riječi. Isprva su dolazili ljudi iz cijele Hercegovine i susjedne Dalmacije, a onda se taj krug širio dok nije obuhvatio, možemo slobodno reći, cijeli svijet. Kako povijest ne smijemo zaboraviti, nego iz nje učiti, želim se malo osvrnuti na prve godine ukazanja i korake koji su nas doveli ovamo gdje smo sada. Ne smijemo zaboraviti sve one događaje u prvim godinama ukazanja, prve hodočasnike, njihovu hrabrost i želju da vide i dožive ono što se ovdje događalo. Tako su počeli pristizati prvi hodočasnici koje je trebalo smjestiti u obitelji koje su ih s puno entuzijazma i ljubavi, kao što i priliči pravim domaćinima, vodile na brda, na Križevac i Podbrdo, i uključivale se u večernji molitveni program... Mnogi su mladi tako naučili strane jezike i počeli pomalo prenositi svoja iskustva. Tako su nastala velika prijateljstva i povezanost župe i hodočasnika. Taj jednostavan način života kojim smo mi živjeli u ono vrijeme i onaj zanos vjere koji se osjećao u životu župljana oduševljavao je hodočasnike. Očaravala ih je jednostavnost življenja s malo materijalnoga i puno duhovnoga. U sporazumijevanju se najčešće služilo njemačkim i engleskim jezikom jer su to bili jezici koje smo učili u školi ili su ih poznavali oni koji su išli u svijet „trbuhom za kruhom“.

Recite nam nešto o počecima djelovanja Društva vodiča. Kad su počeli raditi prvi vodiči i kako je sve to izgledalo?

- Zapravo, počeci njegova djelovanja sežu u vrijeme prije službenog osnivanja Društva. Naime, mnogi od nas koji smo manje ili više govorili neki od stranih jezika, često smo pomagali, razgovarali ili išli na brda s hodočasnicima i tako nesvjesno radili ovaj težak, ali i lijep posao. Naravno da se to tada radilo srcem i besplatno. Nama je bilo zadovoljstvo biti i moliti s njima, a tako smo učili i strane jezike i nesvjesno se pripremali za nešto o čemu u tom vremenu nismo imali pojma da će biti naš posao. U to su vrijeme mnoge agencije zajedno s hodočasnicima počele slati i svoje vodiče koji su pratili skupine i bili im prevoditelji. To je bilo od velike pomoći hodočasnicima ali se istovremeno osjetilo da mnogi od tih vodiča ne razumiju i ne žele razumje-

ti ove događaje, zbog čega nisu mogli vjerodostojno prezentirati ono što se ovdje događalo. Često je Međugorje bivalo samo neka usputna destinacija, iako su mnogi ljudi pošli na putovanje upravo s nakanom da vide i dožive ono što se ovdje događa. Kada bi izrazili želju da u molitvi idu na brda ili sudjeluju na molitvenim programima u župnoj crkvi, pokazivalo se da to nije dio agencijskog programa, ili vodič ne bi znao kako to učiniti jer uopće nije bio vjernik ili katolik. Ne dobivši ono što su tražili, mnogi su se hodočasnici vraćali u Međugorje u vlastitu

aranžmanu, često dovodeći nove hodočasnike, pa su tako postali zanosni svjedoci međugorskih događaja.

Kako se povećavao broj hodočasnika, tako je rasla i potreba da se nešto napravi, da se osposobe ljudi koji žele raditi s hodočasnicima, da budu obrazovani, da govore strane jezike. Tako se došlo na ideju o vodičima koji bi u stvari bili suradnici u pastoralu hodočasnika.

Zatim se pristupilo osnutku Društva vodiča?

- Osnutku Društva prethodilo je organiziranje seminara za pripremu vodiča, koji se održavao u prostorijama župe. Nakon toga organiziran je ispit, a oni koji su ga položili postali su osnivači Društva vodiča za hodočasnike zajedno sa svećenicima koji su tada djelovali u župi - s fra Slavkom, fra Leonardom i fra Jozom. To se dogodilo početkom 1991., a uoči godišnjice ukazanja te smo iste godine imali utemeljiteljsku

skupštinu Društva. Za prvu predsjednicu Društva bila je izabrana Marija Dugandžić, a duhovnik nam je bio fra Slavko Barbarić. Želja nam je bila da budemo ono što je Gospa u toliko poruka tražila od župe: „Da budu živi znak svima onima koji ovamo dolaze.“

Znamo kakav je u prijeratnu razdoblje bio stav društva prema vjeri i ukazanjima. Je li tadašnja vlast ometala osnivanje Društva?

- Naravno da je bilo smetnji i u samoj pripremi i osnivanju Društva. Ipak, uz Božju pomoć i entuzijazam koji nas je vodio, uspjeli smo sve to prevladati i u potpunosti realizirati svoj naum. Posebno bih istaknula ulogu fra Leonarda Oreča, tadašnjeg župnika, te fra Slavka Barbarića. Oni su bili veliki zagovornici osnivanja Društva i zbog toga su doživljavali i izravne prijetnje državnih službi. Međutim, poznavajući potrebe hodočasnika i pomoć koju im takva udruga može pružiti, nisu se dali smesti i bili su spremni na sve rizike.

Uskoro ćemo obilježiti i 33. obljetnicu Gospinih ukazanja. Molim Vas da nam kratko opišete doprinos Društva vodiča.

- Društvo djeluje već 23 godine. S ponosom danas možemo reći da smo najstarija udruga vodiča u BiH, a mislim da trenutno imamo i najviše članova. Osim toga, upravo smo mi u suradnji s Ministarstvom turizma 2007. organizirali prvi državni ispit nakon rata. I to baš ovdje, u Međugorju! S vremenom je naša udruga rasla i tražila vlastiti put. Bilo je pogriješaka, uspona i padova. No, najvažnije je to što su pojedinci shvatili bit takva udruživanja i trudili se postati onakav vodič kakav bi on trebao biti: uslužan i vedar, da s puno ljubavi i poštovanja pristupa ljudima koji trebaju pomoć. Naime, u Međugorje često dolaze ljudi s jako velikim problemima i potrebama. Društvo je jako angažirano i u radu s hodočasnicima: od najave dolaska skupina i njihova prijma do organiziranja odlazaka na

mjesta molitve, susreta i predavanja. Uvelike pomažemo na svim organizacijskim razinama. Vodiči su često i prevoditelji, tako da je Društvo iznjedrilo i mnoge simultane prevoditelje bez kojih bi danas bilo jako teško zamisliti odvijanje mnogih programa u župi kao što su, primjerice, večernji molitveni programi, festival mladih, razni seminari i sl.

Nekomu se čini da je to lak posao, no mi koji se njime bavimo puno godina znamo da je vodički posao vrlo odgovoran i stresan. Danas možemo reći da su u ovom poslu ostali samo najustrajniji koji vole ovaj poziv. Svaki se vodič mora „naoružati“ molitvom i trajno pripremati i educirati. U ovom se poslu znaju dogoditi razne nezgode. Dogodi se da netko na brdima padne pa ga treba s većim ili manjim ozljedama odvesti u bolnicu. Ljudi se izgube, izgube dokumente ili budu pokradeni... Vodič mora znati kako će riješiti svaki problem.

Povećava li se broj članova Društva?

- Tijekom 23 godine postojanja u više smo navrata organizirali polaganje ispita za one koji su željeli postati našim članovima. Nakon položena ispita iste smo primali kao nove članove. Društvo sada ima 104 člana i pokrivamo 10 jezičnih područja, a cilj nam je to još više proširiti tako da možemo pokriti i trenutno deficitarna jezična područja.

Moram napomenuti da onaj tko želi biti vodič u Međugorju kao član Društva vodiča mora ispunjavati sve zakonske uvjete. To znači da je potrebno položiti državni ispit za vodiča na županijskoj razini i tek tada može pristupiti polaganju župnoga ispita. Međutim, ovaj posao rade mnogi koji nisu dovoljno osposobljeni, koji nisu položili potrebne ispite i samim time nisu ni članovi Društva vodiča. Ne želimo nikomu osporavati pravo na rad, nego ih pozivamo da pristupe ispunjenju uvjeta potrebnih za zvanje vodiča da bi mogli postati našim članovima i tako se uključiti u rad vodiča. Osim toga, vrlo je važno sudjelovati u mjesečnim susretima na kojima izmjenjujemo iskustva i spoznaje. Jedino je tako moguće rješavati probleme i teškoće s kojima se vodiči susreću u svome radu. Jedino zajedničkim radom možemo ostvarivati ono na što nas je Gospa pozvala porukom: „Draga djeco! Bog mi dopusti da s njim ostvarim ovu oazu mira. Želim vas pozvati da je čuvate i da oaza bude uvijek čista. Ima onih koji svojom nemarnošću uništavaju mir i molitvu. Ja vas pozivam da svjedočite i svojim životom pomažete da se očuva mir.“

Upravo ove riječi smatramo svojom kriticom i svojom obavezom jer su upućene nama i jasno nam govore o tome što je i kako je naše poslanje.

Ne sukob, nego nadopunjavanje

U svojoj knjizi *The Gender Agenda* američka povjesničarka Dale O'Leary opisuje sraz između rodnih ideologa i zagovaratelja obitelji koji se odigrao na pripremama i tijekom Svjetske konferencije o ženama u Pekingu 1995. Iako se čini da je rodna ideologija odnijela pobjedu, alternativa koju nude zagovaratelji obitelji postoji i za nju se valja neumorno zalagati.

Lidija Paris

Zemlje Europske unije, Kanada, administracije SAD-a i UN-a intenzivno rade na primjenjivanju rodne perspektive. Ona mora biti uključena u sva glavna društvena strujanja, ali iza rodne perspektive ne stoji nikakav pokret iz baze. Ideja dolazi od manjine ljudi koji sjede u središtima moći i koriste svoj položaj da bi svijetu nametnuli rodni program. Moglo bi ih se nazvati „rodnim establišmentom“.

Izigravanje načela konsenzusa

Oko 70 % posla koji obavlja UN sastoji se od pripremanja i provođenja konferencija. Cilj je svake konferencije objaviti rezoluciju. Te rezolucije nemaju nikakav obvezujući karakter, ali posjeduju moralni autoritet. UN je zbog toga uvijek pazio da se rezolucije ne donose većinskim glasanjem protiv manjine, nego konsenzusom svih država članica. Tehnički to izgleda ovako: prije svake glavne konferencije u raznim se zemljama organiziraju pretkonferencije na temelju kojih UN-ovo osoblje sastavlja prijedlog rezolucije. Na posljednjoj pretkonferenciji, koja se uvijek odvija u New Yorku, svi UN-ovi zastupnici još jednom podrobno raspravljaju postojeći prijedlog rezolucije. Oni dijelovi prijedloga o kojima se ne može postići suglasnost moraju biti stavljeni u uglate zgrade. O njima se raspravlja na glavnoj konferenciji. Ako se ni na glavnoj konferenciji ne uspije postići konsenzus o nekim određenim točkama, države mogu izraziti svoju „suzdržanost“. U prošlosti su ti dijelovi teksta bili izbacivani iz rezolucije. Na svjetskoj konferenciji o ženama u Pekingu 1995. zastupnici

zapadnih država, namještenici UN-a i utjecajne nevladine organizacije akreditirane kod UN-a nametnuli su svoj program i izgrali načelo konsenzusa.

Nevladine organizacije

Mnoge nevladine organizacije imaju stalne plaćene lobiste u New Yorku. Napose treba spomenuti IPPF, organizaciju koja radi na kontroli svjetskog stanovništva, i feminističku organizaciju WEDO. One međusobno usko surađuju. Jedan od ciljeva WEDO-a je „promatrati i suprotstaviti se međunarodnim pokretima protiv pobačaja i drugim fundamentalističkim pokretima...“.

Jedna od diskusija koju su na pretkonferenciji organizirale nevladine organizacije zvala se „Protunapad: Žene, oduprite se fundamentalizmu“. Govornici na diskusiji nazivali su sve religiozne ljude „fundamentalistima“. Za njih su fundamentalisti svi oni koji su uvjereni u komplementarnost žene i muškarca i svi oni koji podržavaju majčinstvo kao posebno zvanje žene. U središtu rasprave bio je jedan od središnjih ciljeva rodnoga programa, naime kako se može što brže postići statistička jednakost između žena i muškaraca, tj. njihova međusobna zamjenjivost. Konkretno se govorilo o zahtjevu za reguliranjem kvota: 50 % žena – 50 % muškaraca na svim javnim i privatnim radnim mjestima.

Mnoge UN-ove zastupnice iz siromašnijih zemalja bile su zagovarateljice obitelji. Radile su zajedno s muškarcima kao jednakoopravni partneri bez borbe za nadmoć, bez kvota, bez dominacije, bez podjarmljivanja. Te su žene bile živ primjer toga da se zagovaratelji obitelji zalažu za ravnopravnost, za jednakost mogućnosti i za aktivno sudjelovanje žena u javnosti i u politici.

Napad na obitelj

Kod rasprave o rodnoj perspektivi riječ je o ideološkom sukobu. S jedne strane stoje zagovornici rodne perspektive, a s druge zagovaratelji obitelji koji se zalažu za posebnu zaštitu braka kao veze između muškarca i žene te za zaštitu obitelji koja proizlazi iz te veze. I zagovornici rodne perspektive govore o obitelji, ali joj daju posve drukčiju definiciju. Mrske su im riječi kao što su majka i otac, a umjesto o supruzi i suprugu govore o partnerima. O tradicionalnome braku i obitelji i o majčinstvu s punim radnim vremenom govore samo negativno.

Neke obiteljske organizacije neobjašnjivo nisu dobile akreditaciju za pretkonferenciju u New Yorku. UN je o tome dao izjavu: Budući da su tolike organizacije tražile akreditaciju, mogle su je dobiti samo one, čiji je rad *relevantan* za temu svjetske konferencije o ženama. Znakovito je da je akreditaciju dobila jedna majušna organizacija bez članstva koja je na pretkonferenciji dijelila letak u kojemu se traži „feministička antropologija“ koja se temelji na „radikalnoj jednakosti između žena i muškaraca“ i društvo u kojemu „fokus mora biti zajednica, a ne obitelj“.

Integralna komplementarnost

Zagovaratelji obitelji zastupaju stajalište koje se najbolje može opisati kao „integralna komplementarnost“. Muškarac i žena posve su jednaki po svojoj ljudskosti, po svom dostojanstvu, po svojim pravima, ali različiti i komplementarni po svome biću. Zagovaratelji obitelji odbijaju svaki spolni šovinizam, bio on muški ili ženski. Nijedan spol nije bo-

lje. Perspektiva integralne komplementarnosti odbija ideju da su razlike između muškarca i žene nevažne ili da moraju biti nadiđene. Isto tako odbijaju ideju komplementarnosti po kojoj bi se značajke stereotipno podijelile na muškarce i žene.

Integralna komplementarnost isto tako kaže da je svaki pojedinac, muškarac ili žena, potpuna osoba. Muškarac i žena istodobno su na jedinstven način upućeni jedno na drugo. Razlike između spolova mogu se možda usporediti s razmakom između očiju: tek žena i muškarac zajedno (ni u kom slučaju isključivo u braku) – kao oba oka zajedno – daju čovječanstvu viđenje dubine prostora i ostrinu vida.

Politička pozicija zagovaratelja obitelji nije nikakva rigidna obrana prošlih vremena, nego razborit pokušaj da se odbaci ono što ženu umjetno sputava te da se istodobno štiti pravo žene da bude drukčija od muškarca. Zagovaratelji obitelji bili su spremni za otvorenu raspravu, ali su je feministice onemogućile. Za rodne feministice „različito“ je sinonim za „nejednako“, a „nejednako“ je sinonim za „nepravedno“.

Bez obzira na stvarne nepravde nanese ženama u prošlosti, pravедnost se ne postiže poricanjem originalnosti žene i jedinstvenosti ženske naravi. Htjeti poreći ili čak dokučiti razlike između žene i muškarca u konačnici znači voditi rat protiv ljudske naravi, kako ženske tako i muške.

Izjava zagovaratelja obitelji

„Pekinska akcijska platforma je direktan napadaj na vrijednosti, kulture, tradicije i vjer-

ska uvjerenja velike većine svjetskog stanovništva kako u zemljama u razvoju, tako i u industrijskim zemljama. U Platformi stoji mnogo toga, što je potrebno i nužno za društveni uspon žene, ali negativni aspekti zasjenjuju pozitivne. Dokument ne pokazuje nikakvo poštovanje prema ljudskom dostojanstvu, pokušava uništiti obitelj, ignorira brak, ponižava vrijednost majčinstva, potiče odstupajuće seksualne prakse, seksualni promiskuitet i seks među mladima. Kao građani industrijaliziranih zemalja želimo se ispričati ljudima iz manje razvijenih područja na Zemlji i izjaviti našu solidarnost u obrani obitelji, majčinstva i prava roditelja. Stidimo se zbog načina na koji su naše zemlje iznuđivale proces navodnog 'konsenzusa', uskraćujući prijevode, previđajući delegate iz manjih zemalja, pribijajući na stup srama one koji su izražavali svoje protivljenje. Nijedan čovjek koji prosuđuje objektivno, koji je doživio kako delegati iz bogatih zemalja delegate iz siromašnih zemalja prisiljavaju na poslušnost, ovdje ne može govoriti o konsenzusu. Tragično je da se zemlje u razvoju moraju skrivati iza svog nacionalnog suvereniteta da bi branile univerzalna načela poštivanja obitelji, majčinstva, braka, morala i čistoće, kao da su to nekakvi čudni zaostali običaji. Ako imate dojam da vam ne ostaje drugi izbor nego prihvatiti 'konsenzus', barem nemojte odustati od posljednje mogućnosti izražavanja protesta: Na Plenumu izrazite snažnu suzdržanost.“

I doista, na Plenumu u Pekingu mnogi su izrazili svoju „suzdržanost“, ali to nije imalo više nikakva utjecaja na tekst rezolucije. Na kraju je pobijedio „rodni establišment“.

Supsidijarnost i solidarnost

Prema shvaćanju zagovaratelja obitelji, načelo supsidijarnosti je najprikladnije da bi se suprotstavilo nedovoljnoj mogućnosti žena da upravljaju svojim životom. Supsidijarnost znači da više razine u nekom društvu ne smiju na sebe preuzimati one funkcije koje se mogu obavljati i kontrolirati na nižim razinama. Napose bi obitelj trebala imati slobodu da sama rješava i kontrolira ono što je se tiče.

Ako se moć koncentrira u rukama nekolicine ljudi, onda su ti ljudi češće muškarci nego žene, a žene će doista više trpjeti zbog nedostatka moći i utjecaja. To se pak ne rješava time da se poveća broj žena na visokim položajima upravljanja jer to ni na koji način ne utječe na žene u bazi koje žele odlučivati o onome što se na njih odnosi. Zato je primjenjivanje načela supsidijarnosti dobra mogućnost da se moć i utjecaj na prirodan način proširi na žene.

Obiteljska platforma zagovara i načelo solidarnosti. To je konstruktivan protuprogram klasnoj borbi za koju se zalaže rodna ideologija. Solidarnost od žena i muškaraca svih klasa, rasa i skupina zahtijeva da surađuju, da svatko u vidnome polju ima potrebe i interese drugoga.

Korak previše?

Da bi dobio stručan savjet, UN akreditira razne nevladine organizacije koje dobivaju službeni status savjetnika. Ekonomsko i socijalno vijeće UN-a (ECOSOC) 23. travnja 2014. dalo je status savjetnika kontroverznu Kinsey institutu za istraživanje spolnosti, roda i reprodukcije i to bez propitivanja njegovih kriminalnih i pedofilskih temelja. Tim statusom Kinsey institut proširuje mogućnost svoga utjecaja.

Jedna od prvih reakcija na taj UN-ov potez bila je Rezolucija dr. Judith Reisman koja se već godinama zalaže za zaštitu djece od seksualnoga zlostavljanja, kao i kampanja građanske inicijative „Ne dirajte djecu“ koju vodi Karolina Vido- vić-Krišto. Cilj je oduzeti Kinsey institutu status UN-ova savjetnika, procesuirati i zatvoriti Kinsey institut te proglašiti cjelokupnu tzv. znanost Kinsey instituta ništavnom. Ne gubimo iz vida da se spolni odgoj koji se provodi u školama u Hrvatskoj temelji upravo na toj i takvoj „znanosti“.

Rezolucija je bila pročitana 27. svibnja 2014. u Zagrebu na Kamenitim vratima i upućena predsjednicima 192 država članica UN-a. Evo teksta:

„Svi mi građani svijeta, bez obzira na dob, nacionalnost, ideologiju, vjeru, boju kože, političku opciju ujedinjeni smo protiv kaznenog djela pedofilije. Obraćamo se vama, predsjednicima 192 članice država UN-a i čelnicima UN-a: izbacite Kinsey institut iz UN-a! Kinsey institut i njegov utemeljitelj Alfred Kinsey poticali su i plaćali pedofile da zlostavljaju djecu što je dokazano, ali ne i procesuirano i nikada nitko nije kažnjen. Institut koji je u sklopu svog djelovanja zlostavljao djecu i dojenčad mora biti istražen, procesuiran te osuđen. Ne smije biti članicom nijedne humane organizacije kojoj je imperativ dobrobit čovjeka. Tražimo od Ujedinjenih naroda da sukladno svojoj Povelji te u skladu s ljudskom potrebom zaštite djece i osude kaznenih djela izbaci Kinsey institut iz svog članstva. Dokaze o monstruoznim radnjama Alfreda Kinseyja i Kinsey instituta prilažemo ovoj Rezoluciji te potičemo UN da sukladno svom autoritetu pokrene i procesuiranje Kinsey instituta“.

Don Bosco i Bezgrješna Pomoćnica kršćana

U danima svibanjskih pobožnosti štovanje Blažene Djevice Marije odiše svom svojom duhovnošću i ljepotom, osobito u salezijanskoj tradiciji, kada se u bezbroj crkava i kapela pred svečano iskićenim Gospinim oltarom okupljaju vjernici da propovijedima, čitanjem, pjesmama i molitvama proslave i zazovu svoju Pomoćnicu

don Mirko Barbarić, sdb

Danas, kada se spremamo na obilježavanje 200. obljetnice don Boscova rođenja, vjerujemo i isповijedamo da Marija obnavlja njegovu salezijansku obitelj.

Sv. Ivan Bosco (1815. – 1888.) neobično se rano suočio sa svojim životnim pozivom. U devetoj godini usnuo je čudesan san kako mu Isus daruje Mariju kao majku i učiteljicu. Kasnije je pripovijedao o tom doživljaju: „Toga časa vidjeh pokraj njega (Isusa) ženu veličanstvena izgleda. Bila je odjevena u plašt koji je sjao poput sunca. Kad je primijetila da sam smeten u svojim pitanjima i odgovorima, dade mi znak da joj se približim i ljubazno me uze za ruku.“ Prvi njegov doživljaj Marije je doživljaj Marijine slave i veličine. Ona je moćna, nezemaljska i ispunjena sjajem. Ona mu je pokazala polje rada, tj. Božju djecu, najsiromašnije, one koji su potrebiti pomoći, u kojima je on čitava života gledao i tražio Krista koji pati. Njegovo je srce bilo dirnuto Marijom. On je doživio njezinu ljubaznost, njezinu ljubav. I upravo će ljubaznost postati bitnom značajkom njegova odgojnoga sustava. Ljubazno će hoditi s mladima kroz život, pomagati im da na svojim životnim putovima pronađu Krista. Evo kako je sv. Ivan Bosco pozivao svoje pitomce da sveto prožive mjesec svibanj:

„Kad bi nebeska Majka ovoga trenutka obratila svoj pogled s divno urešena svibanjskoga oltara, što bi ti rekla, na što bi te poticala? Poticala bi te na savjesno vršenje staleških i službenih dužnosti. Sve što god budeš ovaj mjesec činio, neka bude učinjeno s osobitom savjesnošću, da razveseliš Mariju. Primi ovaj mjesec koliko god puta možeš sv. pričest. Koliko više budeš pazio da svoju dušu očuvaš čistom, toliko ćeš više omiljeti Djevici, punoj milost. Budeš li od srca ljubio

Mariju, rado ćeš govoriti o Njoj i pripovijedati o Njoj lijepe primjere.“

Marijin majčinski zahvat u don Boscovu životu

Majka Marija trajno je nazočna u životu ovoga svetca o čemu svjedoče i Konstitucije (čl. 1.) salezijanske družbe koju je sv. Ivan Bosco utemeljio 1857. u Torinu: „Duh Sveti je majčinskim posredovanjem podigao sv. Ivana Bosca.“ Kada je riječ o majčinskom posredovanju misli se na već spomenut san koji je doživio u dječjačkoj dobi, i koji je odredio njegov životni put. Marijinu prisutnost u svome životu don Bosco će iskazati imenima kojima ju je, nipošto slučajno, počastio: *Bezgrješna Pomoćnica*. Oba su imena povezana s njegovom karizmom i poslanjem spasenja mladih preko cjelovita odgoja.

Dogma o Bezgrješnoj proglašena je za njegova života 8. prosinca 1854., no nedvojbeno je da je zazivanje Bezgrješne daleko starije i da je živjelo već u pučkoj pobožnosti. Tek nekoliko godina prije svečana proglašenja dogme utemeljeno je salezijansko djelo.

Marijanski spomendan 8. prosinca i službeni je rođendan salezijanske zajednice. Uoči proglašenja dogme bezgrješnoga začeca don Bosco je žarko molio i slavio Mise kako bi požurio milost ove dogmatske definicije koju je tako dugo priželjkivao. U svojim je molitvama zahvaljivao Gospodinu što je Kraljicu anđela i ljudi tako proslavio na zemlji. Svetkovina Bezgrješne postade mu omiljenom, premda je nastavio svečano slaviti i onu Uznesenja Marijina. Mnogi događaji značajni za rađanje i rast salezijanske družbe povezani su upravo s tim blagdanom pa je sv. Ivan Bosco često znao naglasiti da „sve dugujemo Mariji“ i da „sva naša velika djela započeta su i dovršena na dan Bezgrješne“.

Sv. Ivan Bosco uvelike je doprinio tomu da mnogi kršćani štiju nebesku Majku pod imenom Pomoćnica. Marija je vazda štitila

Crkvu, a ta se pomoć osobito pokazivala u teškim vremenima, onda kad je kršćanstvu i papinstvu prijetila kakva opasnost. Naslov Pomoćnica pojavljuje se i na Drugom vaticanskom saboru u enciklici *Lumen gentium* sjedinjen s naslovom Majka Crkve, stoga bismo sv. Ivana Bosca s pravom mogli nazvati apostolom štovanja Marije Pomoćnice.

U svojim je obraćanjima uvijek poticao druge da se uzdaju u Mariju: „Utječimo se Njoj, imajmo pouzdanje u Nju i bit ćemo spašeni! Ona je jaka. Treba se moliti, raditi i staviti sve pouzdanje u Boga i u jaku zaštitu Marije, Pomoćnice kršćana. Marija Pomoćnica je jaka zaštitnica svojih štovatelja, a strahovita onima, koji joj se hoće suprotstaviti. Svemoguća je onima koji hrle pod njezin plašt. Gospodin Bog i njegova presveta Majka ne će dopustiti da uzalud molimo Marijo, pomoćnice kršćana, moli za nas!“

Nadalje, don Ivan Bosco piše: „Danas svi osjećaju da treba zazivati Mariju. Danas, naime, nije dovoljno da mlake učinimo revnima, da grješnike obratimo, a očuvamo ne dužnost. Te su stvari korisne svakoj osobi u svako doba. Svetu Crkvu napadaju u njezinu djelovanju, u njezinim uredbama, u njezinoj glavi, u njezinu nauku i redovitoj njezinoj

*Rajska kruno, rajska slavo,
anđeoska Gospo, zdravo!
Ti si korijen, ti si vrata, s kojih
sinu svjetlost zlata;
Ti si ljiljan djevičanstva, Ti si
nakit čovječanstva.
Zdravo, puna svih milina, moli
za nas svoga Sina!*

vlasti. Napadaju je kao Katoličku Crkvu, kao središte istine, kao učiteljicu vjernika.“ Zanimljivo je kako ove riječi zvuče suvremeno!

Marija pomaže kršćanstvu

Jedan od mnogih zaziva kojima Crkva štuje i časti Mariju upravo je zaziv Marije Pomoćnice. Taj se naslov razlikuje od ostalih marijanskih naslova jer nam predočava posebnost Marijina posredovanja i zauzimanja za Katoličku Crkvu i papinstvo. Marijina je pomoć osobito vidljiva onda kad se skupljaju neprijateljske sile da bi se uništilo Papu i Crkvu, o čemu zbori povijest. Što ovaj zaziv znači moguće je naći i u Svetome pismu, u povijesti Crkve i u životu svetaca.

Brojni su povijesni događaji u kojima Crkva prepoznaje Marijino majčinsko očitovanje kao pomoćnice. Jedna od takvih „intervencija“ zbila se 1571. za vrijeme pape Pija

V., kada je kod Lepanta daleko slabija kršćanska vojska nadjačala nadmoćnu tursku vojsku. Kršćanski je puk tada zazivao Mariju u pomoć! Pobjeda kršćanske mornarice nad Turcima pripisivala se Mariji Pomoćnici. Također, Marija Pomoćnica uvelike je zaslužna i za pobjedu nad Turcima kod Beča 1683. godine. Svi ti povijesni događaji, iznimno važni u obrani kršćanstva, pridonijeli su širenju štovanja Majke Božje pod naslovom Pomoćnica kršćana. Tomu su uvelike zaslužne bratovštine Marije Pomoćnice.

Oslobođenje pape Pija VII. iz Napoleona zarobljenštva 24. svibnja 1814. potaknulo je Papu da na taj isti nadnevak uvede blagdan Marije Pomoćnice kršćana uvrstivši taj zaziv u litanije njoj posvećene. Znakovito je da se iste te godine 1815., kada se prvi put slavio blagdan Marije Pomoćnice, rođio don Bosco, svetac koji je toliko promi-

cao štovanje Marije Pomoćnice kršćana. „Ne bismo mogli nabrojiti ni tisućiti dio svih milosti i naklonosti Marije Pomoćnice u prošlim godinama“, ustvrdio je don Bosco koji je u svojim govorima napose pazio da riječ „kršćani“ uvijek bude naglašenijom. Marija, naime, nije samo pomoćnica pojedinih kršćana u njihovim privatnim i osobnim potrebama, nego je prije svega pomoćnica općinstva svih udova otajstvenoga tijela Isusa Krista. Po don Boscovoj zamisli papinstvo je središnja točka povijesti čovječanstva, stoga je jasno da je i cijela crkvena povijest tijesno povezana s tim naslovom. Godine 1868. on je zapisao: „Iako je Blažena Djevica bila pomoć kršćanima u svim tjeskobama života, ipak mi se čini da je na poseban način htjela pokazati svoju moć kad su Crkvu napale neprijateljske sile u vezi s vjerskim istinama.“ Njemu, dakle, crkvena povijest nije bila ništa drugo nego neiscrpiv dokaz Marijina pomaganja Crkvi.

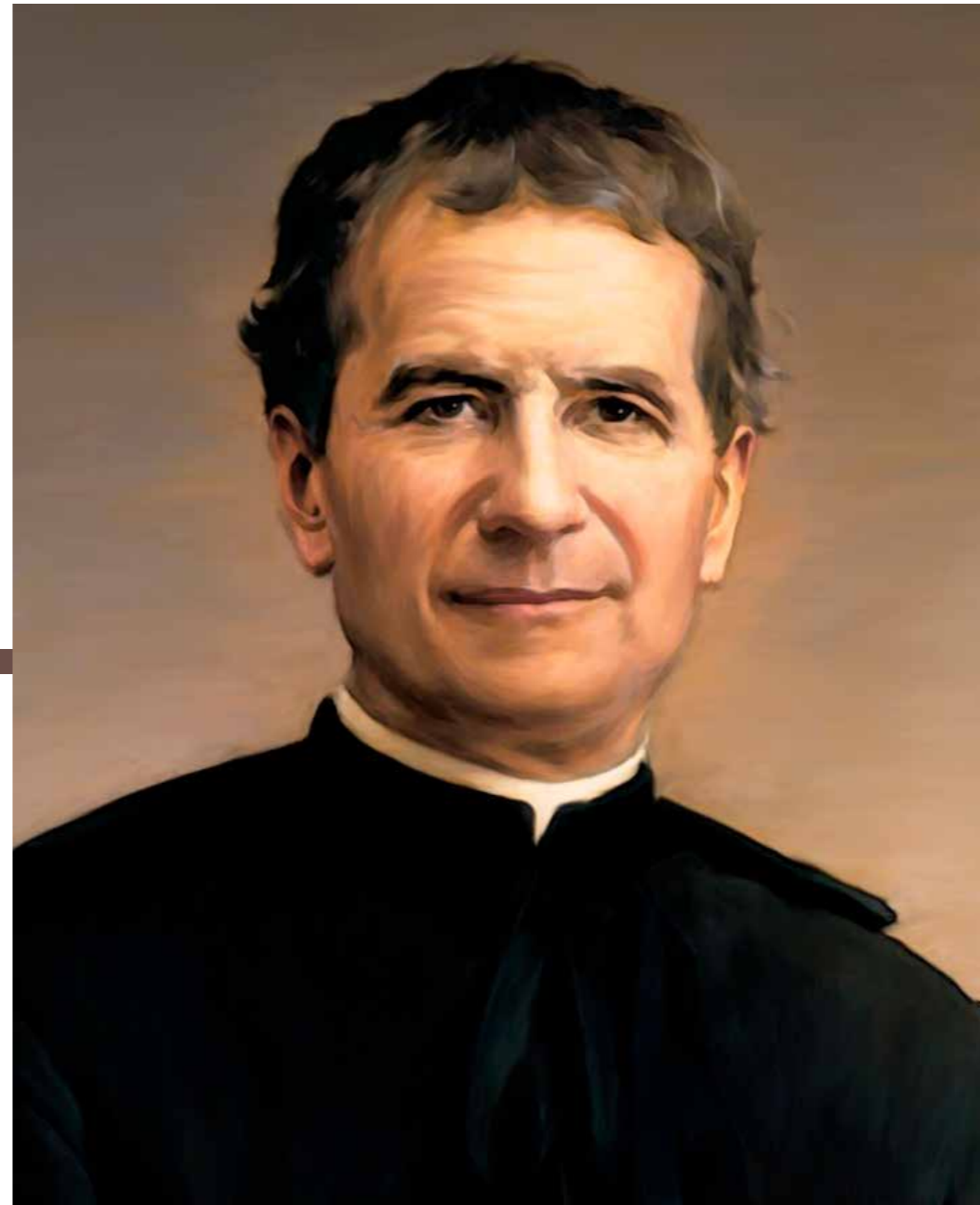
Isus nam daruje Majku Pomoćnicu

Da bi poučio vjernike o naslovu *Pomoćnica kršćana*, don Bosco je temelje svog naukovanja tražio u Svetome pismu, kod crkvenih otaca i u papinskim odlukama: „Najjasniji dokaz da je Marija pomoćnica kršćana nalazimo na Kalvariji. Dok je Isus umirući visio na križu, Marija svladava naravnu slabost i pomaže nečuvnom odvažnošću. Pričinilo se kao da Isus nema više ništa čime bi nam dokazao svoju bezgraničnu ljubav. Ali Njegova je ljubav pronašla još jedan dar kojim je zapečatio niz svojih dobročinstava. S visine križa On baci svoj umirući pogled na svoju Majku, jedini zaklad koji mu je još preostao na zemlji, i reče: ‘Ženo, evo ti sina!’ A zatim reče Ivanu: ‘Evo ti majke!’“

U tim riječima sveti oci vide tri velike istine: da je sv. Ivan u svemu postupao prema Isusovu primjeru, kao sin Marijin; da su prema tome sve majčinske dužnosti što ih je Marija iskazivala Isusu prešle na Ivana, na novoga sina; da je Isus kroz Ivana mislio na čovječanstvo.

Don Bosco će iz tih Isusovih biranih riječi nadalje tumačiti da je riječ o tajni koja se ne odnosi samo na jednoga čovjeka, nego na sve ljude kojima pripada naziv „učenik, kojega Isus ljubljaje“. Tako su, dakle, Isusove riječi svečana izjava da je njegova Majka postala Majkom svih kršćana, da je preuzela službu i dužnost pomoćnice kojoj se mi s pravom utječemo. To pravo, posvećeno Isusovim riječima, osigurano je Marijinim majčinstvom. Marija je shvatila Isusove riječi, što dokazuje svojim postupcima od toga trenutka pa sve do danas.

(Nastavak u sljedećem broju)

Okno za okno, zub za zub

fra Mario Knežević

U pojedinim nacionalnim zajednicama još uvijek možemo čuti uvriježenu izjavu: „Tko se ne osveti, taj se ne posveti.“ Ta je zastrašujuća konstatacija na tragu svetogrda! Kako se netko može posvetiti ako zlom uzvraća na neko pretrpljeno zlo? Osveta se ponekad želi prikazati kao herojstvo, kao dosljednost i borba za pravičnost. Što je zapravo osveta? Osveta je svjesno činjenje štete drugomu, bilo pojedincu bilo skupini, čime se pokušava uzvratiti nanosena bol, uvrjeda, neki gubitak ili štetan čin. Osobe koje se osvećuju prvenstveno su motivirane vlastitim shvaćanjem pravde, odnosno osjećajima bijesa i tuge izazvanima činom koji nastoje osvetiti, vjerujući da će ti osjećaji nestati ako se uspostavi svojevrsna ravnoteža, ako počinitelja kazne na isti ili još gori način.

Osvetnički mentalitet i postupke nalazimo i u Starome zavjetu kada se postupka po onoj „oko za oko, zub za zub“. O tome možemo čitati u trima starozavjetnim knjigama: u Knjizi Izlaska, u Ponovljenju zakonu i u Levitskome zakoniku. No, Isus svojim dolaskom taj mentalitet i način postupanja gura sa scene i u središte stavlja zakon ljubavi, što je bezbroj puta očitovao svojim činima kada oprašta progoniteljima i iskazuje ljubav pri-

jestupnicima. Nije lako u svagdanjem okruženju, u kojem primamo razne udarce, okretati svoj obraz, kako nas Isus poziva, na udarac i s druge strane. Kad smo napadnuti, prozvani i etiketirani, u nama se budi duh osвете – budi se grijeh. Uzavrela strast tjera nas da se s neprijateljima obračunamo istim sredstvima. U takvim nam trenucima u duši moraju odjeknuti Isusove riječi da moramo ljubiti svoje neprijatelje i moliti za one koji nas progone. To će zasigurno biti nemoguća misija dok se ne pretvorimo u bića ljubavi, ali ljubavi koja je utemeljena u Bogu. Toliki su nam posvjedočili kako se može izbjeći gorčina, osvetoljubivost, uzvraćanje udaraca. Isus nas poziva na zakon ljubavi jer želi da budemo sveti i savršeni kao što je svet i savršen Otac nebeski.

Papa Franjo već je nekoliko puta u svojim nastupima i napisima istaknuo da mu je milosrđe jedna od najvrjednijih i najdražih krjeposti. Krjepost milosrđa, praštanja i pomilovanja može izvirati samo iz vrela ljubavi. Isus zato upućuje apostole, a to znači i nas, da ljubimo jedni druge kao što je on ljubio nas. Mudra latinska izrjeka kaže: „Osveta je uvijek uživanje sitne i slabe duše.“ Dakle, oni koji praštaju i oslobađaju se srdžbe i osвете, imaju jaku dušu. U kontekstu osвете često možemo čuti da trebamo oprostiti, ali da ne trebamo zaboraviti. Ta je izjava sama u sebi kontradiktorna.

Mi osobno volimo u molitvi zavapiti ono iz psalma 25,7: „Gospodine, ne spominji se grijeha moje mladosti ni prijestupa, spomeni me se po svojoj ljubavi – radi dobrote svoje.“ Ako za sebe molimo da nam Gospodin oprost i zaboravi, kako sami možemo oprostiti, a ne zaboraviti!? Uz oprost ide i trud da se uvrjeda zaboravi. Doduše, trebamo zadržati sjećanje na neko zlo kako nas ono opet ne bi zaskočilo. Trebamo pamtiti samo radi sprječavanja novoga zla, a ne radi vjekovječne optužbe počinitelja i upiranja prstom u njega. Onaj tko ne može zaboraviti, ruši most preko kojeg sâm mora prijeći, poučava nas indijska mudra misao.

Priča kaže da se jedan kineski vojskovođa pripremao na obračun s neprijateljem i njegovom vojskom. Plan je bio osvojiti ga i njime ovladati. No, jedanput su ga njegovi vojnici vidjeli da se druži s neprijateljem, da ga ugodno pozdravlja i s njim nazdravlja. Pitali su ga kako to čini, a obećao je da će ga osvojiti. On im je odgovorio da je to već učinio svojom ljubavlju i prijateljstvom pa oružje nije bilo potrebno.

U mnogim našim malim, ali važnim životnim trenucima svoje neprijatelje možemo osvajati ljubavlju. Ljubav je najmoćnija snaga koja pokorava i one s najoštrijim mačem. Tako je razmišljao i Miroslav Bulešić, novoproglašeni hrvatski blaženik i mučenik, kada je rekao: „Moja osveta je oprost!“

Aleluja tebi koji spašavaš!

Oče nebeski, hvala ti za tvoju ljubav! Hvala ti za ljubav po kojoj si predao svoga Sina na križ za mene grješnika! Hvala ti što si na se uzео grijehе i prokletstva. Isuse, ti si sve to ponio na križ.

Hvala ti za snagu Duha Svetoga. Duše Sveti, hvala ti što me svojom snagom uvijek podsjećaš da sam dijete Božje i brat Isusov. Žao mi je zbog svakoga grijehа koji se opire tvojoj snazi i djelovanju. Duše Sveti, ti ljubavi Oca i Sina, želim se sada potpuno tebi posvetiti: svoje tijelo, dušu, um, srce, cijelo biće. Želim ti predati sve svoje misli, sve želje, sve riječi i djela. Želim predati svoje radosti i tuge, svoj život i svoju smrt, trenutak smrti. Duše ljubavi, ispuni me, posveti, osnaži, vodi!

O Marijo, Kraljice Mira, Majko! Ti Bezgrješna, ti Zaručnice Duha Svetoga, zagovaraј nas i pomozі da se otvore našа srca u ovoj molitvi po snazi i djelovanju Duha Svetoga. Marijo, ti koja si nas sabrala, koja si nas dovela, ti koja nas voliš, ti koja želiš da zaplačemo od radosti, pomozі nam otvoriti srce, dušu, biće djelovanju Duha Svetoga, da nas on i njegova snaga otvore tvome Sinu Kristu, njegovoj žrtvi po kojoj nas je otkupio i spasio.

Naša molitva - moje i tvoje riječi - nemaју nikakvu snagu, ali snagu ima tvoja i moja

vjera... „Tvoja te vjera ozdravila, idi u miru!“ Isusove su riječi iz evanđelja iste onda kao i danas. Upravo u snazi Duha Svetoga, ako ih u svome srcu izgovaraš kao svoju molitvu, te se riječi danas mogu primijeniti i na tvoje bolesti i na tvoju patriju. Svoju bolest, sve ono što si donijela ovamo, stavi pred Isusa u vjeri. Predaj mu upravo s vjerom to što nosiš: Isus te ljubi i želi te ozdraviti!

Gospodine Isuse, ja vjerujem da me ljubiš, klanjam ti se, slavim te kao jedinoga Gospodina! Molim te da me ozdraviš, da me potpuno oslobodiš. Stavi svoje probodene ruke na moju glavu da tvoja ozdraviteljska sila uđe u moje tijelo, da bolesni dio moga tijela osjeti tu snagu koju jedino tvoj dodir može dati, snagu koja ozdravlja. Ojačaj me, Gospodine, da mogu hoditi tvojim putovima i živjeti u skladu s tvojom svetom voljom. Želim te slaviti, Isuse! Želim da u meni odzvanja krik: Aleluja tebi koji spašavaš!

Još jednom Isusu predaj svu svoju bol, osobito ono što je duboko u tebi, ono čega želiš biti oslobođen: svoje grijehе, navike, grješnosti. Predaj mu sve ono što te zarobljava. Možda je to alkohol, problem sa spolnošću, srdžba, sebičnost, druge požude. Nemogućnost praštanja, ljutnja, ogorčenost, bilo koja navezanost koja ponižava tvoj život.

Smiluj mi se, Isuse! Predajem ti sve svoje bolesne nagone, sve grješne navike. Spasitelju, operi moje srce i um svojom dragocjenom krvlju, očisti me! Pošalji svoga Duha Svetoga, silu koja je potekla iz tvoga presvetog srca! Neka dođe u moje srce i izbavi me starog načina života, da ti nastaviš živjeti u meni i ja u tebi. Smiluj se, Isuse, meni grješniku!

Operi me od svih grijehа i krivnje i grješnih navika svojom dragocjenom krvlju koju si prolio za me na križu, na Kalvariji. Otjeraj sve moje strahove, sve do onog posljednjeg, smrtnog, i sakrij me u svoje rane! Budi moja snaga i zaštita u ovom svijetu u kojem ne nalazim sigurnost, u kojem se toliko toga bojim.

Predajem se potpuno tvojoj volji, Isuse, i molim te da svojom milošću udeš u moje srce, da dotakneš sva ona životna iskustva koja trebaju ozdravljenje, iscjeljenje. Poznaješ me bolje od mene samoga: izlij svoju ljubav u svaki dio moga bića, moga srca, moga sjećanja, moga života. Ono što znaš da je ranjeno dotakni i oslobodi! Oslobodi me svih negativnih utjecaja u ovom svijetu! Stavi u mene duboku želju da čuvam ono što ti oslobađaš. Iscijeli svaku fizičku i emocionalnu traumu u mom životu. Daj da budem u tebi nanovo rođen!

M. Š.

Ukazanja Naše Gospe od Uspjeha (Quito, Ekvador)

Dok se 2. veljače 1592. godine majka Marijana pripremala za molitvu u koru, ukazala joj se Gospa i rekla: „Ja sam Marija Dobrog Uspjeha, kraljica neba i zemlje.“ Djevica, koja će se od toga dana opetovano ukazivati pod istim imenom, otkrila joj je da će u životu iskusiti velike patnje. Gospa je najavila neke događaje koji će uslijediti u 20. stoljeću, a mnoga su se proroštva ostvarila s izvanrednom točnošću.

fra Karlo Lovrić

Marijana Franciska od Isusa Torres rodila se 1563. u Španjolskoj, u aristokratskoj katoličkoj obitelji Diega Torresa i Marije Berriochoe.

Viđenja Isusa i Gospe Marijana je imala od djetinjstva. Kada joj se u devetoj godini ukazao Isus i rekao da je stigao trenutak da ostavi svoju roditeljsku kuću i zagri svoj križ u dalekoj zemlji, Marijana je razumjela da treba poći sa svojom tetom majkom Marijom Taboadom u Ameriku, gdje će osnovati Red Bezgrješnoga začeca. Za vrijeme putovanja lađom harao je uragan nečuvene jačine, toliko strašan da su i mornari u jednom trenutku pomislili da nema nikakve nade za njihov spas. Marijana i njezina teta vidjele su u olujnim vodama strašnu sedmoglavu zmijurinu koja je prijetila uništenjem njihove lađe. Toga trenutka mala je Marijana pala u nesvijest. Majka Marija molila je Gospodina da ih spasi. Odjednom se u onoj strašnoj mrklini pojavilo dnevno svjetlo i uragan je nestao. Kada se Marijana osvijestila, pričala je teti da je vidjela zmiju veću od mora koja se prijeteci savijala. Tada se pojavila gospođa nevidene ljepote obasjana suncem. Na glavi je imala zvjezdanu krunu, a u rukama je držala dijete. Ta je gospođa mačem probola zmijinu glavu.

Dvije godine nakon tog događaja majka Marija načinila je medalju s prikazom prizora koji je Marijana vidjela u svome viđenju. Takvu medaljicu otada nose sve sestre Reda Bezgrješnoga začeca u Quito.

Marijana je stupila u novicijat u dobi od petnaest godina, a nakon nekoliko godina položila je redovničke zavjete. Jednoga dana 1582., kada je kao mlada sestra meditirala u koru svoga samostana pred Pre-

svetim Sakramentom, čula je zastrašujući šum i odjednom je crkvu obavio gust mrak. Samo je veliki oltar ostao osvjetljen. Tada su se otvorila vrata na svetohraništu i ukazao se Isus na križu. U podnožju križa stajala je Djevica Marija, a uz nju, baš kao na Kalvariji, Marija Magdalena i sv. Ivan, apostol. Marijana je tada začula glas: „Kazna je za 20. stoljeće.“ Tada je ugledala tri mača, a na svakome je bio po jedan natpis: *Kaznit ću herezu, Kaznit ću psovku i Kaznit ću nečistoću.* Tada je Gospa rekla Marijani: „Kćeri moja, hoćeš li se žrtvovati za ove ljude?“ „Sprema sam“, odgovorila je mlada sestra. U tom trenutku tri su mača probola njezino srce. Sljedećega jutra sestre su u koru našle njezino hladno tijelo okrenuto prema zemlji. Liječnik Don Sancho i jedan franjevački brat potvrdili su smrt.

Vratila se na zemlju

Marijana se pojavila pred Gospodinovim sudom, no u njoj nije bilo grijeha. Isus ju je upitao želi li se vratiti na zemlju i ispaštati za ljude 20. stoljeća. Prihvatila je svoje zemaljsko poslanje i nastavila živjeti u trpljenju od kojega je Gospodin nije štedio. U noći 17. rujna 1588. s. Marijana dobila je Kristove rane na rukama, nogama i boku.

Iako ju je davao mučio cijeloga života, posjedovala je izvanredne mistične darove među kojima i dar poznavanja duša. Nakon smrti majke Marije 1589. godine imenovana je poglavaricom. Svoju je dužnost obavljala s velikom mudrošću, razboritošću i ljubavlju po volji Gospodnjoj.

Dok se 2. veljače 1592. godine majka Marijana pripremala za molitvu u koru, ukazala joj se Gospa i rekla: „Ja sam Marija Dobrog Uspjeha, kraljica neba i zemlje.“ Djevica, koja će se od toga dana opetovano ukazivati pod istim imenom, otkrila joj je da će u životu iskusiti velike patnje. Gospa je najavila

neke događaje koji će uslijediti u 20. stoljeću, a mnoga su se proroštva ostvarila s izvanrednom točnošću.

Gospa je od Marijane zatražila da napravi kip koji će ju prikazivati onakvom kakvom ju je vidjela u svojim viđenjima. Izradu kipa započeo je jedan domaći kipar, a čudesno su ga dovršili arkandeli Gabrijel, Mihael i Rafael. Autentičnost djela pismeno su potvrdili sami umjetnici kojima je bila povjerena izrada kipa. Majka Marijana molila je Gospu da njezino ime ostane u tajnosti i Gospa joj je obećala da će se poslije tri stoljeća šutnje (dakle u 20. stoljeću) ipak saznati istina o ukazanjima.

Majka Marijana umrla je u svom samostanu u Quito u tri sata poslije podne 16. siječnja 1635. godine.

Za vrijeme obnove samostana 1906. godine otvorili su njezin grob i našli neraspadnuto tijelo. Crkva je priznala ukazanja Naše Gospe od Uspjeha, a majka Marijana proglašena je Božjom službenicom dostojnom štovanja.

Gospine objave majci Marijani od Isusa Torres

Gospa je majci Marijani u ukazanjima opisivala zla dvadesetoga stoljeća:

„Zbog nedostatka kršćanskoga duha u ovoj će se jednoj zemlji (u Ekvadoru) obescijeniti sakrament bolesničkoga pomazanja. Mnogi će umrijeti bez tog sakramenta zbog nemarnosti obitelji ili lažnih pretpostavki da će se bolesnik uznemiriti ako sazna da je riječ o teškoj bolesti ili da će se, natjeran đavolskom zloćom, buniti protiv duha Katoličke Crkve. Tako će mnoge duše biti lišene potrebnih neizmernih milosti, utjehe i snage da prijeđu iz ovozemaljskoga života u vječnost... I sakrament ženidbe, koji simbolizira Kristovo jedinstvo s njegovom Crkvom, bit će napadan i profaniran u pravom smislu riječi.

Masonerija, koja će biti na vlasti, donosit će nepravedne zakone s nakanom da se dokaže taj sakrament. Ohrabrivat će ljude da lakše mogu živjeti u grijehu i radati djecu bez crkvena blagoslova. Kršćanski će se duh ugasiti i doći će do potpune degeneracije kršćanskih običaja... Uvelike će se osjetiti uspjeh svjetovnoga odgoja što će dovesti do manjka redovničkih i svećeničkih zvanja. Sakrament sv. reda bit će ismijavan, potiskivan i prezren. Davao će na svaki mogući način tražiti progon službenika Gospodnjih i djelovat će okrutno, ali lukavo kako bi ih odvratio od duha njihova zvanja podmićući mnoge od njih. Ti će svećenici biti uzrokom sablazni kršćanskoga naroda i učinit će da loši kršćani i neprijatelji Katoličke Crkve i Apostolske Stolice zamrzu sve svećenike... Taj prividni đavolski trijumf donijet će veliku patnju dobrim pastirima Crkve. Djeca će izgubiti nevinost, a žene čednost i u tom trenutku velike nevolje u Crkvi šutjeti će oni koji bi trebali govoriti.

Ali znaj, ljubljena kćeri, kada tvoje ime bude obznanjeno u dvadesetom stoljeću, bit će ih mnogo koji ne će vjerovati tvrde-

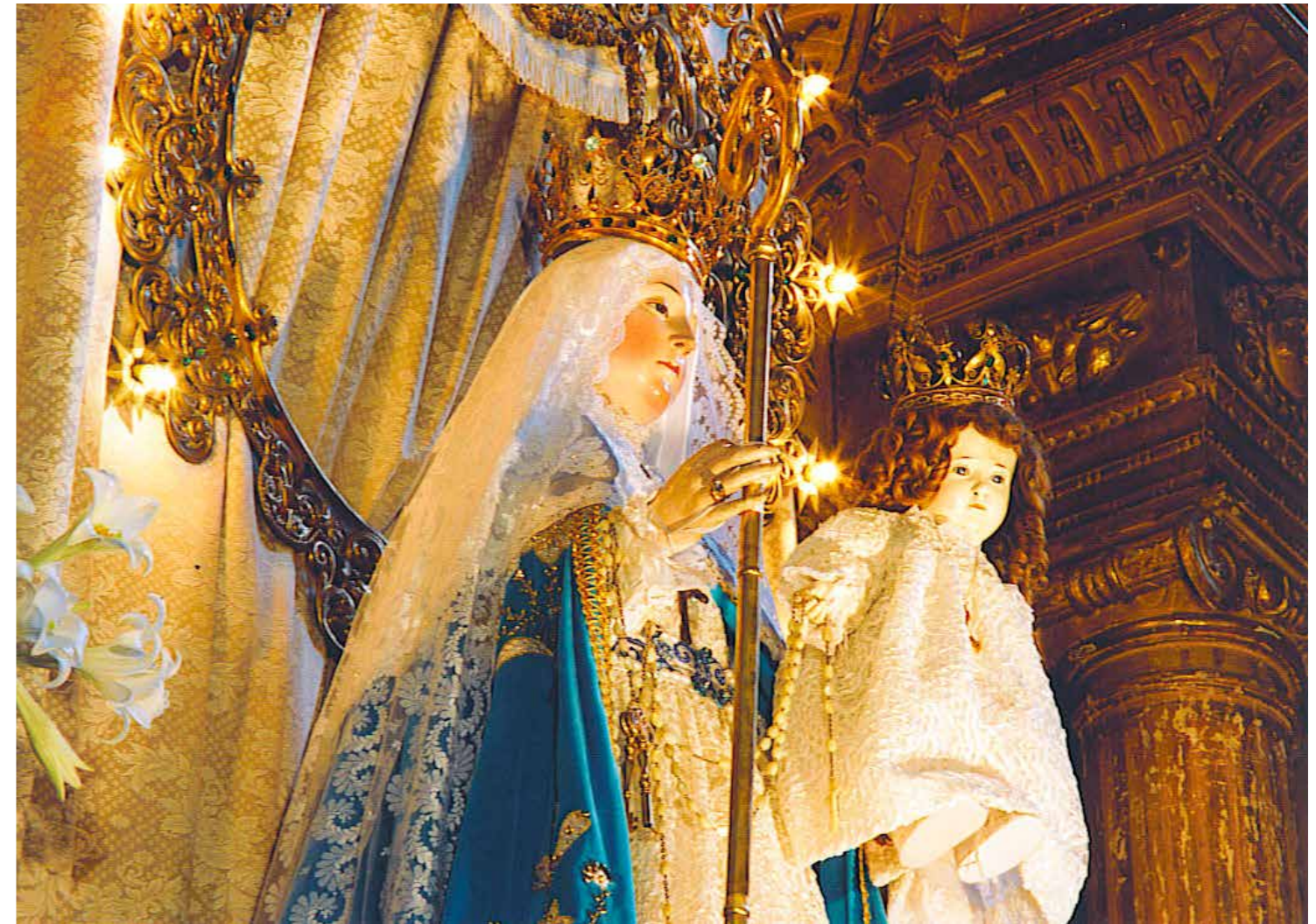
ći da ova pobožnost nije draga Bogu... Kler će uvelike popustiti u svojim svetim dužnostima. Gubeći božanski putokaz, oni će se udaljiti od puta koji vodi k Bogu po svećeničkom služanju i lijepit će se za dobra i bogatstva. Koliko će samo trpjeti Crkva za vrijeme te tamne noći. U nedostatku prelatâ i oca da ih vodi očinskom ljubavlju, blagošću, jakošću, mudrošću i razboritošću, mnogi će svećenici izgubiti svoj svećenički duh izlažući vlastite duše velikoj opasnosti. To će značiti da je došlo moje vrijeme.“

„Stjecanjem kontrole nad svim društvenim klasama sekte će vrlo lukavo ući u srca obitelji i kvariti djecu. Dječja će nevinost gotovo nestati. Tako će se izgubiti redovnička zvanja, što će biti velika nesreća. Redovnici će napustiti svoje svete dužnosti i udaljiti se od puta koji im je Bog označio... Preko zabluda ljudi bez vjere đavao će kontrolirati sve na zemlji i poput crnoga oblaka zamračiti će nebo republike posvećene Srcu moga božanskoga Sina. Zbog otvorenosti svakoga mani ova će republika podnijeti svaku vrstu kazne: kugu, oskudicu, borbe, i one među-

sobne i one s tuđincima, što će otvrdnuti velik broj duša u apostaziji i prokletstvu... I da bi se raspršili ti crni oblaci koji skrivaju vedar dan slobode Crkve, dogodit će se strašan rat u kojem će teći krv domaćih i stranih regularnih svećenika i redovnica... Čovječanstvu će se te noći učiniti da je zlo pobijedilo, da je trijumfalo, i tada će stići moj trenutak da s prijestolja skinem ohologa Sotonu gazeći ga svojim nogama i oslobađajući tako i Crkvu i naciju od njegove okrutne tiranije.“

Gospina poruka majci Marijani

„Najbolnije je to što (u dvadesetom stoljeću) ni svjetovni kler ne će ispuniti očekivanja jer će službenici oltara zaboraviti uzvišeno poslanje da se poistovjete s mojim presvetim Sinom u poniznoj i svakodnevnoj molitvi. Duhovni život bit će im površan, vezat će se uz materijalne stvari, previše će biti navezani na obitelj i bogatstvo. Mislit će da mogu težiti svetosti u svećeničkom staležu prakticirajući jednu ili dvije krjeposti bez čvrsta temelja duboke poniznosti, bez koje nema nikakve krjeposti.“

Ponuda

fra Miljenko Stojić

Čelava glava, crne naočale, bikovski vrat. John Pridmore. Tipičan londonski gangster. Ali ne više... Obratio se. Jednoga je dana u svojem srcu čuo Božji glas i odlučio poslušati ga. Prije toga mislio je da je ubio čovjeka koji je, na sreću, preživio. Kasnije se ispovjedio pred fra Slavkom Barbarićem. Zar je potrebno reći da sada živi potpuno drukčijim životom?

O svemu tome nismo čuli u razvikanim medijima u hrvatskome narodu. Njima je to nezanimljivo. Priču su proširili mediji koje ismijavaju, nazivaju ih desnim i koje bi trebalo ugasiti. Pa i mi ponekada nasjednemo na tu galamu, baš kao što je i John nasjeo na njihove priče. One su veličale probisvijete, nekada jasnije, nekada skrivenije, ovisno koje su vrste bili. Shvatio je to tek kada je povjerovao Bogu, otvorio mu svoju dušu, odlučio izliječiti svoje rane. Stoga, zapitajmo se i mi kakvim medijima vjerujemo. U šumi raznoraznih tražimo li one prave ili pustimo da događaji idu svojim tijekom? Nemojmo odmahnuti rukom i dopustiti sebi nasjesti na drugu laž, a ta je da je Crkva rastavljena od države. To je istina samo utoliko ukoliko je istina da profesor tjelesnoga odgoja ne će predavati matematiku pa tako ni netko iz crkvene hijerarhije nije smjesta poglavar i na nekom civilnom području. A sve je ostalo

isto. Crkva, pa ni šport, znanost, umjetnost... ne mogu biti negdje zaključani, oni moraju biti u društvu. Naravno, nikada ne treba zaboraviti na podrijetlo i temelje Crkve i svega drugoga u društvu, ali ne ćemo sada o tome ovdje.

Ove su postavke bezbošci pokušali protumačiti na svoj način odmah čim se Kraljica Mira ukazala u našim krajevima. Najprije su bili smislili zastrašiti i "raskrinkati" videoe. Nije uspjelo. Liječnici su morali potvrditi da su zdravi i da ne lažu. Onda su se okomili na puk. Nema pristupa mjestu ukazanja, nema pristupa župnoj crkvi. Uz to su marno zapisivali brojeve pločica na vozilima onih koji su se nastojali probiti kroz sve to. I, naravno, kažnjavali ih. Na red su onda došli i svi oni koji su službovali u župnome uredu. Proradila je i tamnica. Udarali su i neke druge, slali po njih helikoptere i odvozili ih u nepoznato da im promijene razmišljanje. John Pridmore u liku komunističke države nesmiljeno je udarao. Uzalud. Događaji su išli svojim tijekom, zapravo postajali su još jači. A onda je na pozornicu stupio pričuvni naum. Provela ga je tajna služba, Udba. Velike količine novca nahrupile su u mjesto. I oni su imali svoje objekte, na udarnim položajima. Nisu se vodili izravno na "glavešina", nego na kćerima, sinovima, prijateljima, uhodama... Došla je i droga. Pa neka se Kraljica Mira probije kroz sve to ako može! Danas vidimo da im je sve bilo uzalud, čak i rat koji je prohujao našim krajevima. Ljudi i nadalje dolaze u to mjesto molitve. Čak i mlađi. U kolovozu ih se na desetke tisuća nade u zajedničkoj pjesmi i molitvi. Kakav rock and roll i bakrač, tek je to pravi život! Dobro, prodava se i koji gram droge te kušaju i dru-

ge "slasti", ali sve je to tanko. Zalutalih je uvijek bilo i bit će, svjesni, pak, odnose pobjedu.

Zaista, sve nam je ponuđeno na ovome svijetu. Rodili smo se u njemu, izrasli u ličnosti, prepoznali koje darove imamo u sebi i onda stali odlučivati kome trebamo zahvaliti. Bogu, prirodi, komu li? Baš kao i John. Možda smo i pogriješili u prosudbi. Dopuslili smo da nam nešto ostane stajati poput zastora ispred očiju i zatim pošli krivim putem. Spas je moguć samo ako nam je srce ostalo otvoreno, unatoč svemu. Recimo, kao srce u Isusovih učenika na putu u Emaus. Sve su im se nade izjalovile, Isus nije postupio onako kako su od njega očekivali. Zastor je pao ispred očiju. A srce se ipak nadalo i na kraju prepoznalo tuđinca koji se uputio zajedno s njima. U Johnovu slučaju bilo je to zamjensko srce. Njegova se majka uporno molila za njega. Kada ja nakon obraćenja pročitala prvi dio knjige u kojoj on opisuje svoju grješnu prošlost, nije ga osudila, nego je u njemu prepoznala svoga ranjenoga sina. I on je ispravno zaključio da se i Kraljica Mira tako ponaša prema nama. Ne osuđuje nas, ne odbacuje, nego samo u nama vidi svoju djecu kojoj želi pomoći. I to je njezina neprestana ponuda.

Pitanje je samo želimo li i mi pomoći samima sebi? Razne su naslage u našim dubinama. Kod starijih, osim logično osobnih naslaga, tu je zlosretno komunističko vrijeme, rat, tzv. suvremenost. Kod mlađih uglavnom ovo posljednje. Prema komu je otvoreno naše srce? Je li se obratilo ako je sudjelovalo, svjesno ili nesvjesno, u rušenju onoga što čini Kraljica Mira u ovom povijesnom času? Nemojmo sebi lagati, iskreno odgovorimo na ova i slična pitanja.

Tjedni molitveni program – ljetni raspored (od 1. svibnja do obljetnice ukazanja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Krunica
19 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. Misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h Križni put uz Križevac
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa, blagoslov predmeta
20 - 21 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. Misa na hrvatskom
Prijepodne Sv. Mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Popodne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
22 - 23 h Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

7, 8, 11 i 19 h Sv. Mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. Mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
16 h Krunica na Brdu ukazanja
18 - 21 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
18 h Radosna i žalosna otajstva krunice
19 h Sv. Misa
20 - 21 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

Glasnik MIRA

O međugorskim događajima te odjecima u svijetu i Crkvi čitajte u *Glasniku mira*, mjesečniku Informativnog centra MIR Međugorje.

Suradujte u *Glasniku mira*. Podijelite svoje dojmove i iskustva.

Uredništvo:
Glasnik mira, Gospin trg 1
88266 Međugorje, BiH
Tel.: 00 387 36 653 327
E-mail: kreso.sego@medjugorje.hr

Preporučite drugima *Glasnik mira*.
Darujte im godišnju pretplatu.
Pretplatite se na *Glasnik mira*.

Služba pretplate:
Tel.: 00 387 36 653 342
E-mail: lidija_paris@medjugorje.hr

RADIOPOSTAJA
mira
MEĐUGORJE
Jajce 87,8 Mhz
Mostar 100 Mhz
Banja Luka 107,8 Mhz
Hercegovina 101,5 Mhz
Lašvanska dolina 100 Mhz
Split, Južna Hrvatska 101,5 Mhz
Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz
Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz
Sjeverozapadna Bosna, Jajce 106,7 Mhz
Zepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz
Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz
Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz
Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz

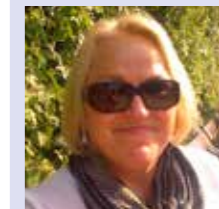
Sateliti:
Europa, Bliski istok i Afrika – HOT BIRD 6

RADIOPOSTAJA "MIR" MEĐUGORJE
Gospin trg 1
88266 Međugorje,
Bosna i Hercegovina

Tel: ++387 36/653 547 uredništvo
++387 36/651 100 glavni tehničar
++387 36/653 548 marketing
Faks: ++387 36/653 552

e-mail: marketing@medjugorje.hr
www.medjugorje.hr

Pribilježila i prevela
Antonija Prlić-Bubalo

Edith McKey,
Aljaska, SAD

Oduvijek sam častila Blaženu Djevicu Mariju i kad sam od jedne časne sestre saznala za ukazanja, mo-

rala sam doći. Htjela sam otkriti što se to ovdje događa. Kad smo prvi put došli, slušali smo Vickino svjedočanstvo i predavanje fra Joze Zovke o ukazanjima i to nas je uvjerilo da se ovdje zaista nešto događa. Gospina prisutnost bila je veoma snažna. To je osjećaj koji je moguće doživjeti samo ovdje u Međugorju. Ovo je mjesto od mene učinilo bolju osobu. Promijenio se cijeli moj način razmišljanja i nastojim to zadržati kad se vratim kući. Čitanje poruka svakoga mjeseca i meditiranje nad njima pomaže mi da ostanem u tijeku i usredotočena na međugorska događanja. Preporučila bih svima, bez obzira koliko su duboko u vjeri, da dođu ovamo jer sam uvjeren da Međugorje mijenja živote. Moja svekrva je prezbiterijanka, ali je odgojila djecu u katoličkom duhu jer joj je muž katolik. Došla je s nama ovamo 2001. godine i potpuno je povjerovala u ukazanja. Bila je oduševljena. Meni je sv. Misa kao duhovna obnova. Sama spoznaja da mogu svake nedjelje ići na svetu Misu i primiti Isusa u svoje srce nešto je što me zaista podiže. Ispovijed mi nekada predstavlja poteškoću, ali kad pomislim da je svećenik koji stoji ispred mene vjerojatno čuo milijun puta gore stvari nego što ću mu ja reći, bude mi lakše. Kad je naša kći otišla na svoju prvu ispovijed, bilo joj je užasno neugodno jer je poznavala svećenika i rekla mu je da će se on sigurno ljutiti kad mu kaže što je sve uradila. Tada joj je on odgovorio da je dugo godina radio u zatvoru sa zatvorenima i neka se ništa ne brine jer nema toga što već nije čuo. Najbitnije je shvatiti da su svećenici tu da nam pomognu jer svi imamo neki teret kojega se želimo riješiti i što ga se prije riješimo to je bolje za nas jer s vremenom može postati samo veći. Kad mislimo da ne moramo ići na ispovijed jer nas Bog ionako voli, to nam Sotona progovara kako bi nas što više udaljio od Boga.

Želite li bolje upoznati
međugorsku duhovnost?
Pročitajte!

